

Forslag til lov om kommunal indkomstskat m. m.

Fremsat den 11. maj 1954 af *indenrigs- og boligministeren*.

Afsnit I. Den kommunale indkomstskat.

A. Skattepligten.

§ 1.

Stk. 1. Enhver person, der opfylder de almindelige betingelser for fuld indkomstskattepligt til staten, jfr. statsskattelovens §§ 20—21 og 23—25, er pligtig at svare kommunal indkomstskat efter reglerne i nærværende lov.

Stk. 2. Med hensyn til den kommunale skattepligts indtræden og ophør gælder de for indtræden og ophør af indkomstskattepligt til staten til enhver tid gældende regler.

§ 2.

Stk. 1. Personer, der i medfør af § 1 er undergivet kommunal skattepligt, er for hvert kvartal af skatteåret pligtige at svare skat til den kommune, i hvilken de den første dag i kvartalet har bolig til rådighed eller — i mangel af bolig her i landet — personligt ophold, forudsat at denne tilknytning til kommunen har været eller kommer til at vare mindst 3 måneder uden afbrydelse.

Stk. 2. Flytter en skatteyder fra en kommune, vedvarer skattepligten til fraflytningskommunen, indtil der i medfør af reglen i stk. 1 indtræder skattepligt til en ny kommune.

Stk. 3. Sker flytningen den 1. dag i et kvartal, anses skatteyderen ved anvendelsen af reglen i stk. 1 som havende bolig, henholdsvis ophold, i tilflytningskommunen.

§ 3.

Har en skatteyder den første dag i et kvartal bolig, der begrunder skattepligt (jfr. § 2), til rådighed i flere kommuner, tilfalder skatten for det pågældende

kvartal den af kommunerne, hvori han i det nærmest forudgående kvartal har haft personligt ophold det største antal dage. Har han i dette kvartal ikke opholdt sig i nogen af kommunerne, eller har hans ophold i disse været af lige stor varighed, afgør indenrigs- og boligministeren, hvilken af kommunerne skatten skal tilfalde.

§ 4.

Ved skattepligts indtræden eller genindtræden er skatteyderen pligtig at svare skat til den kommune, hvor han på tidspunktet for skattepligtens indtræden eller genindtræden har den i § 2 omhandlede tilknytning, selv om denne tilknytning ikke kommer til at vare 3 måneder.

§ 5.

Stk. 1. Den skat, som for tiden indtil skatteårets udgang måtte påhvile en kvinde, der indgår ægteskab, jfr. statsskattelovens § 28, tilfalder den kommune, hvortil hun er skattepligtig ved ægteskabets indgåelse. Ved afgørelsen heraf kommer tiden efter ægteskabets indgåelse ikke i betragtning.

Stk. 2. Den skat, som i tilfælde af en skatteydere død vil være at udrede indtil skatteårets udgang, jfr. statsskattelovens § 30, tilfalder den kommune, hvortil afdøde ved dødsfaldet var skattepligtig.

§ 6.

Er det ikke muligt efter foranstående bestemmelser at afgøre, til hvilken kommune en person er skattepligtig, tilfalder skatten den kommune, der nærmest må betragtes som den pågældendes hjemstedskommune. I tvivlstilfælde træffer indenrigs- og boligministeren den endelige afgørelse.

B. Skattens beregning.

§ 7.

Den kommunale indkomstskat udskrives dels som en almindelig indkomstskat, der tilfalder den kommune, hvortil skatteyderen efter reglerne i afsnit A er skattepligtig, dels som en tillægsskat, der tilfalder den i § 16 omhandlede kommunale tilskuds-fond.

§ 8.

Stk. 1. Den almindelige kommunale indkomstskat beregnes på grundlag af den til statskat foretagne ansættelse af indkomsten efter fradrag i medfør af bestemmelserne i stk. 2—4.

Stk. 2. For selvstændigt skattepligtige personer gives der et skattefrit fradrag (personfradrag), der for hvert skatteår fastsættes af kommunalbestyrelsen og højst kan udgøre 1 500 kr. Mand og hustru, der sambeskattes, får hver et personfradrag som nævnt.

Stk. 3. For personer, der ved begyndelsen af et skatteår oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære aldersrente, invaliderente, den i folkeforsikringslovens § 62 omhandlede ydelse eller hjælp til kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248, eller som på nævnte tidspunkt vil være fyldt 65 år, vil det i stk. 2 nævnte fradrag kunne forhøjes indtil 3000 kr. Beslutning om forhøjelse af fradraget træffes af kommunalbestyrelsen i forbindelse med vedtagelsen af det årlige overslag. Forhøjelsen skal være den samme for alle skatteydere, der opfylder de anførte betingelser.

Stk. 4. Er den til grund for ansættelsen liggende indkomstperiode kortere eller længere end 12 måneder, vil det nævnte fradrag være at nedsætte, henholdsvis at forhøje forholdsmæssigt, jfr. statskattelovens § 36, stk. 3.

Stk. 5. Forinden skattens beregning afrundes indkomsten, efter at fradrag er foretaget, nedefter til det nærmeste med 50 delelige kronebeløb.

§ 9.

Den almindelige kommunale indkomstskat svares med den af kommunalbestyrelsen for det pågældende skatteår fastsatte skatteprocent, der skal angive det procentvise forhold mellem på den ene side det beløb, der ifølge kommunens overslag skal

udskrives som kommunal indkomstskat, og på den anden side summen af de i medfør af § 8 reducerede indkomstbeløb. Skatteprocenten beregnes med 1 decimal; såfremt der ved beregningen fremkommer flere decimaler, bortkastes disse, og den første decimal forhøjes med 1.

§ 10.

Den kommunale tillægsskat svares alene i kommuner, hvis skatteprocent for vedkommende skatteår er mindre end den i § 11 omhandlede tillægsskatteprocent, og påhviler alene skatteydere, hvis ansatte indkomster efter fradrag i medfør af § 8 overstiger 16 000 kr. Skatten svares af den del af den reducerede indkomst, der overstiger 16 000 kr., med en procentsats, der udgør forskellen mellem tillægsskatteprocenten og kommunens skatteprocent.

§ 11.

Stk. 1. For hvert skatteår fastsættes efter de i stk. 2 givne regler en procent, der benævnes tillægsskatteprocenten. Denne procent bekendtgøres af indenrigs- og boligministeren senest den 31. januar forud for skatteåret.

Stk. 2. Til brug ved fastsættelsen af tillægsskatteprocenten beregnes for hvert skatteår den procentsats, der angiver forholdet mellem på den ene side summen af de beløb, der i det pågældende skatteår er udskrevet som almindelig kommunal indkomstskat af den del af de reducerede indkomster (jfr. § 8), der overstiger 16 000 kr., og på den anden side summen af de beløb, hvormed de reducerede indkomster overstiger 16 000 kr. Den således udfundne procentsats, forhøjet med 4 og afrundet nedad til nærmeste hele tal, udgør tillægsskatteprocenten for det følgende skatteår.

Stk. 3. Indenrigs- og boligministeren fastsætter de nærmere bestemmelser om tilvejebringelse af materialet til brug ved tillægsskatteprocentens beregning.

§ 12.

Stk. 1. Beregnede skattebeløb afrundes nedefter til nærmeste hele antal kroner.

Stk. 2. Skatteberegningen sker, indtil skatterådets prøvelse af den foreløbige ligning er tilendebragt, på grundlag af de foreløbige ansættelser. Beregningen foretages af den kommunale ligningsmyndighed umiddel-

bart efter afslutningen af den foreløbige ligning.

Stk. 2. Omberegninger af den på grundlag af den foreløbige ligning beregnede skat, som nødvendiggøres af ændringer i den foreløbige ansættelse, foretages af den kommunale ligningsmyndighed umiddelbart efter modtagelsen af afgørelsen om ændringen i ansættelsen.

C. Skattens opkrævning m. m.

§ 13.

Stk. 1. Den kommunale indkomstskat forfalder til betaling samtidig med indkomstskatten til staten for personer og med samme betalingsfrist.

Stk. 2. I tilfælde, hvor det som følge af bestemmelsen i stk. 1 måtte blive nødvendigt at foretage omlægning af de hidtil gældende terminer for betaling af den kommunale skat, kan indenrigs- og boligministeren, når forholdene i særlig grad findes at tale derfor, tillade, at omlægningen sker gradvis over et tidsrum af højst 5 år.

Stk. 3. Iøvrigt finder de i statsskatte-lovens kapitel 17 indeholdte regler om opkrævning m. v. tilsvarende anvendelse på den kommunale indkomstskat.

Stk. 4. De for opkrævning m. v. af den kommunale indkomstskat herefter gældende regler finder tillige anvendelse med hensyn til de kirkelige afgifter.

§ 14.

Med hensyn til virkningerne af urigtig selvangivelse m. m. gælder de derom i statsskatte-lovens kapitel 16 indeholdte bestemmelser.

§ 15.

Eftergivelse af kommunal indkomstskat kan kun finde sted i ganske særlige tilfælde, når den skattepligtiges indtægt som følge af sygdom, dødsfald, trykkende familieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold er blevet væsentligt mindre end den indkomst, hvoraf skatten er beregnet, og den pågældendes formueforhold iøvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde skattebeløb. Om eftergivelse skal der indgives skriftligt andragende til kommunalbestyrelsen, og beslutning om eftergivelse skal — efter at den pågældendes økonomiske forhold er blevet undersøgt —

træffes af kommunalbestyrelsen i et af sammes møder. Ingen kan for noget kvartal opnå eftergivelse af mere end halvdelen af kvartalets skat; hvor eftergivelse finder sted på grund af sygdom, dødsfald eller iøvrigt undtagelsesvis, hvor ganske særlige omstændigheder måtte tale derfor, kan eftergivelse dog efter omstændighederne tilstås med indtil 2 trediedele af kvartalets skat.

Aftnit II. Tilskud til kommunerne.

§ 16.

Der oprettes en kommunal tilskudsfond, hvortil den i medfør af § 10 opkrævede kommunale tillægsskat indbetales. Til fonden indbetales desuden de midler, der ved nærværende lovs ikrafttræden måtte være i behold i den fælleskommunale udligningsfond.

§ 17.

Stk. 1. Den kommunale tillægsskat indbetales af kommunalbestyrelserne til statskassen på tilskudsfondens vegne med en fjerdedel ad gangen senest henholdsvis den 15. september, 15. december, 15. marts og 15. juni.

Stk. 2. For opkrævning af den kommunale tillægsskat oppebærer kommunerne et vederlag af samme størrelse som det til enhver tid gældende vederlag for opkrævning af indkomstskat til staten.

Stk. 3. Statskassen godskriver tilskudsfonden en rentegodtgørelse af 4 pct. årlig af det beløb, som statskassen til enhver tid ligger inde med på fondens vegne.

§ 18.

Stk. 1. Af fondens midler yder indenrigs- og boligministeren efter indstilling fra det i stk. 2 nævnte råd og med tilslutning fra folketingets finansudvalg tilskud til kommunerne indenfor de i §§ 19—21 angivne rammer.

Stk. 2. Til over for indenrigs- og boligministeren at afgive indstilling om anvendelse af fondens midler m. v. nedsætter ministeren et råd på 8 medlemmer, af hvilke 1, der skal være tjenestemand under indenrigs- og boligministeriet, beskikkes til formand. Af rådets øvrige medlemmer udnævnes 1 efter indstilling af finansministeren, 1 efter indstilling af Københavns magistrat, 1 efter indstilling af Den danske Købstadforening, 1 efter indstilling af De samvirkende Sogne-

rådsforeninger i Danmark, 1 efter indstilling af foreningen Bymæssige Kommuner og 1 efter indstilling af Amtsrådsforeningen i Danmark. Udgifterne i forbindelse med rådets virksomhed afholdes af fondens midler.

§ 19.

Stk. 1. Til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld ydes der tilskud indtil et samlet beløb af 8 mill. kr. årlig for hver påbegyndt halve procent, landbrugets forrentningsprocent af den investerede kapital i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4.

Stk. 2. Landbrugets forrentningsprocent beregnes for hvert kalenderår af Det statistiske Departement under anvendelse af Det landøkonomiske Driftsbureau efter den hidtil benyttede fremgangsmåde for de regnskabsførende brug foretagne regnskabsopgørelser for det sidst forløbne regnskabsår, henført til kalenderåret under hensyntagen til prisforholdene i dette.

Stk. 3. Det bliver for det enkelte regnskabsår at fastsætte, hvilket beløb der herefter skal ydes som tilskud, hvorledes beløbet skal fordeles på de enkelte amtskommuner, samt for hvilke grupper af ejendomsbesiddere den amtskommunale grundskyld skal nedsættes.

§ 20.

Stk. 1. Blandt de kommuner, hvori mindst halvdelen af indbyggerne efter Det statistiske Departements opgørelse over den senest afholdte almindelige folketælling er bosat i bymæssige bebyggelser, fordeles der et samlet beløb af indtil 10 mill. kr. årlig for hver påbegyndt procent, den af Det statistiske Departement beregnede arbejdsløshedsprocent for det skatteår nærmest forudgående kalenderår, opgjort på grundlag af den ureducerede ledighed blandt de arbejdsløshedsforsikrede, måtte overstige 15.

Stk. 2. Det bliver for det enkelte regnskabsår at fastsætte, hvilket beløb der herefter skal ydes som tilskud, og hvorledes beløbet skal fordeles blandt kommunerne.

§ 21.

Til særlig vanskeligt stillede kommuner kan der årligt fordeles et beløb af indtil 5 mill. kr.

Afsnit III. Ikrafttræden m. v.

§ 22.

Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, finder første gang anvendelse for skatteåret 1956/57.

§ 23.

Samtidig med denne lovs ikrafttræden ophæves:

- a) De endnu gældende bestemmelser i lov nr. 85 af 15. maj 1903 om ændringer i den kommunale beskatning, bortset fra lovens § 35, stk. 1.
- b) Lov nr. 110 af 18. april 1910 om indkomstskat til Københavns kommune, således som denne er ændret ved lov nr. 12 af 23. jan. 1914, lov nr. 671 af 22. dec. 1919, lov nr. 25 af 30. jan. 1925, lov nr. 66 af 1. marts 1943, lov nr. 54 af 27. febr. 1947 og lov nr. 123 af 13. april 1954.
- c) Lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadskommunernes styrelse § 25.
- d) Lov nr. 28 af 18. febr. 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, således som denne er ændret ved lov nr. 108 af 31. marts 1938, lov nr. 392 af 12. juli 1946, lov nr. 83 af 8. marts 1949, lov nr. 149 af 31. marts 1949, lov nr. 20 af 27. jan. 1950 og lov nr. 124 af 13. april 1954.
- e) Lov nr. 100 af 14. april 1937 om en fælleskommunal udligningsfond, således som denne er ændret ved lov nr. 95 af 10. marts 1941, lov nr. 638 af 30. dec. 1946, lov nr. 150 af 31. marts 1949, lov nr. 133 af 28. marts 1951, lov nr. 67 af 17. marts 1954 og lov nr. 101 af 31. marts 1954.
- f) Yderligere ophæves alle sådanne bestemmelser i den øvrige lovgivning, som strider imod de i nærværende lov indeholdte bestemmelser.

§ 24.

Alle spørgsmål vedrørende beskatning m. v. for skatteår, der ligger forud for skatteåret 1956—57, skal vedvarende behandles efter de hidtil gældende regler.

§ 25.

Indenrigs- og boligministeren fastsætter de nærmere regler for lovens gennemførelse.

Bemærkninger til lovforslaget.

I. Indledning.

De nugældende regler om personlig beskatning til kommunen findes i lov nr. 28 af 18. februar 1937, således som denne er ændret ved lov nr. 108 af 31. marts 1938, lov nr. 392 af 12. juli 1946, lov nr. 83 af 8. marts 1949, lov nr. 149 af 31. marts 1949, lov nr. 20 af 27. januar 1950 og lov nr. 124 af 13. april 1954.

For København, Frederiksberg og Gentofte kommuners vedkommende gælder kommuneskatte-lovens regler ligeledes, men med enkelte afvigelser, der indeholdes i særlige love og anordninger. Den væsentligste forskel mellem det kommunale skattesystem i hovedstadskommunerne og i det øvrige land består i, at hovedstadskommunerne udskriver skatten på grundlag af en ved lov fastsat rateskala, medens de øvrige kommuner udskriver skatten efter en procent, der fastsættes for hvert skatteår i forhold til det beløb, der i det pågældende skatteår skal udskrives i skat til dækning af kommunens udgifter. Såfremt anvendelsen af rateskalaen i hovedstadskommunerne beregnes at indbringe et større eller mindre provenu, end der er behov for i det pågældende skatteår, nedsættes eller forhøjes de enkelte skattebeløb med en for alle skatteydere fælles procent. Medens rateskalaen i hovedstadskommunerne er progressiv, tilvejebringes progressionen i de øvrige kommuner ved forhøjelse eller nedsættelse af de ansatte indkomster efter „formue og lejlighed“, eventuelt tillige efter „kildeart“.

De særlige bestemmelser for København indeholdes i lov nr. 110 af 18. april 1910 som ændret ved lov nr. 12 af 23. januar 1914, lov nr. 671 af 22. december 1919, lov nr. 25 af 30. januar 1925, lov nr. 66 af 1. marts 1943, lov nr. 54 af 27. februar 1947 og lov nr. 123 af 13. april 1954. Hertil slutter sig anordningerne nr. 335 af 20. juli 1922 og nr. 81 af 30. marts 1925 samt anordning nr. 258 af 15. oktober 1924. For Frederiksberg gælder anordning nr. 255 af 22. august 1937 som ændret ved anordningerne nr. 324 af 14. juni 1940 og nr. 343 af 16. juli 1942 og bekendtgørelse nr. 472 af 28. oktober 1943 samt anordning nr. 179 af 2. juni 1953. For Gentofte

kommunes vedkommende er det københavnske skattesystem indført ved lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner, jfr. lovanordning nr. 387 af 23. december 1944 og senere love. Ved samme lov er erhvervsskatten mellem København på den ene side og de 2 nævnte kommuner på den anden side erstattet af en særlig udligningsordning.

Efter den gældende ordning er der 4 former for kommunal indkomstbeskatning, nemlig: opholdskommunebeskatning, erhvervsbeskatning, „uegentlig erhvervsbeskatning“ og „selskabsbeskatning“.

Opholdskommuneskat svares af her i landet hjemmehørende personer. Skatten tilfalder den kommune, eventuelt de kommuner, hvor den pågældende eller hans husstand i et skatteår har ophold af en vis varighed, normalt 3 måneder.

Erhvervsskat svares under nærmere angivne betingelser af personer, der har erhvervsmæssig tilknytning til en anden kommune end deres opholdskommune. Hvor erhvervsbeskatning finder sted, bliver den del af vedkommende skatteydere indtægt, der hidrører fra erhvervskommunen, beskattet såvel til opholdskommunen som til erhvervskommunen, og beregningen af skatten foregår på en sådan måde, at den samlede skat af erhvervsindtægten kommer til at svare til, hvad indtægten ville være blevet beskattet med, dersom skatteyderen havde haft ophold i den i skattemæssig henseende dyreste af kommunerne.

„*Uegentlig erhvervsskat*“ svares af personer, der ikke har skattepligtigt ophold i nogen kommune her i landet, offentlige institutioner, stiftelser samt uafsluttede dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling. Skattepligten er begrænset til indtægt af en nærmere angiven erhvervsmæssig art.

„*Kommunal selskabsskat*“ svares af andre erhvervsdrivende juridiske personer, hvorunder navnlig falder aktieselskaber, kommanditselskaber og brugsforeninger.

Der vil nedenfor under afsnit III blive gjort nærmere rede for de regler, der gælder for hver af de nævnte beskatningsformer.

II. Skattelovkommissionens forslag.

Skattelovkommissionen har ved sit forslag til lov om kommunal indkomstskat (i det følgende kaldet: kommissionsudkastet) foreslået en meget betydelig forenkling af reglerne for den kommunale indkomstbeskatning.

Kommissionens forslag til en nyordning på dette område kan sammenfattes i følgende 3 grupper:

- 1) Ophævelse af erhvervsbeskatningen, såvel den egentlige som den uegentlige, og den kommunale selskabsbeskatning. Efter kommissionsudkastet skal den kommunale indkomstbeskatning kun omfatte en til den nugældende opholdskommuneskat svarende beskatning af fysiske personer samt en dødsbøbeskatning (der ikke — som den nugældende kommunale dødsbøbeskatning — skal være begrænset til bestemte erhvervsmaessige indtægter).
- 2) Forenkling af reglerne for beskatning til opholdskommunen ved indførelse af en ordning, hvorefter der ikke bliver tale om overgang af skattepligten fra en kommune til en anden ved flytninger i skatteårets løb, og hvorefter spørgsmålet om, hvilken kommune skatten skal tilfalde, alene kommer til at bero på skatteyderens — og ikke som nu tillige på hans husstands — forhold. Efter kommissionsudkastet skal skatten for hele skatteåret som hovedregel alene tilfalde den kommune, hvis folkeregister skatteyderen den forud for skatteåret nærmest liggende 1. januar var pligtig at stå tilmeldt, forudsat at den tilknytning, der begrundes tilmeldelsespligten den 1. januar, har været eller kommer til at være mindst 3 måneder uden afbrydelse.
- 3) Tilvejebringelse af større overensstemmelse mellem reglerne for beskatning til staten og for beskatning til kommunen ved bestemmelser, der på en række områder — således med hensyn til skattepligten, dens indtræden og ophør, skatteopkrævningen og skatteinddrivelsen — gør statskattelovens regler direkte anvendelige ved den kommunale beskatning.

De pågældende bestemmelser i kommissionsudkastet og begrundelsen for disse vil blive gjort til genstand for nærmere omtale nedenfor i afsnit III i forbindelse med gennemgangen af reglerne i nærværende lovforslag.

Af skattelovkommissionens forslag inden for beskatningsområdet bør på dette sted endnu nævnes forslaget om indførelse af en delvis udligning af forskellene i den kommunale beskat-

ning. Efter dette forslag, der fremtræder som ændringsforslag til § 30 i kommissionens statskattelovudkast (kommissionsbetænkningens 2. del, pag. 137), sker der en udligning gennem indkomstskatten til staten således, at der i højt beskattede kommuner gives skatteyderen et nedslag i statsskatten og i lavt beskattede kommuner et tilsvarende tillæg til statsskatten. Udligningsordningen skal alene omfatte den del af en persons skattepligtige indkomst, der overstiger 00 000 kr. (i forslaget står beløbet åbent, men af kommissionsbetænkningen fremgår, at man har tænkt sig beløbet sat til 12—15 000 kr.), og skal gennemføres på grundlag af en gennemsnitsprocent, som for hvert år udregnes af finansministeriet efter modtagne indberetninger fra samtlige landets kommuner om, hvilke indkomstbeløb udover 00 000 kr. der findes i kommunen, og med hvilken procent skatten udskrives. De skatteydere, hvis skattepligtige indkomst ligger over 00 000 kr. får herefter i de kommuner, hvis skatteprocent overstiger gennemsnitsprocenten, et fradrag i statsskatten, svarende til forskellen mellem, hvad de for vedkommende år betaler i kommuneskat af den over 00 000 kr. liggende del af indkomsten, og hvad de skulle have betalt ved beskatning med gennemsnitsprocenten. I kommuner, hvis skatteprocent ligger under gennemsnitsprocenten, får de pågældende skatteydere på tilsvarende måde et tillæg til statsskatten, svarende til forskellen mellem, hvad de ved beskatning med gennemsnitsprocenten skulle have betalt i kommuneskat af deres over 00 000 kr. liggende del af indkomsten, og hvad de faktisk betaler i kommuneskat af denne del af indkomsten.

III. Det foreliggende lovforslag.

A. Almindelige bemærkninger.

Forslaget, der benævnes forslag til lov om kommunal indkomstskat m. m., er delt i 3 afsnit, hvoraf afsnit I indeholder samtlige regler for den kommunale beskatning, afsnit II regler om statstilskud til kommuner og afsnit III ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

Ved udarbejdelsen af reglerne i *afsnit I* er skattelovkommissionens forslag til lov om kommunal indkomstskat (her kaldet kommissionsudkastet) lagt til grund.

Efter forslaget skal den kommunale indkomstbeskatning *alene* omfatte fysiske personer med en vis opholdsmæssig tilknytning til vedkom-

mende kommune, og ligesom efter kommissionsudkastet foreslås det således, at erhvervsbeskatningen, såvel den egentlige som den uegentlige, og den kommunale selskabsbeskatning bortfalder.

Den egenlige erhvervsbeskatning. De gældende regler om erhvervsbeskatning indeholdes i kommuneskattelovens kap. III og går i korthed ud på, at personer, der har skattepligtigt ophold i en kommune her i landet og samtidig i en anden kommune driver erhverv som nærmere angivet i lovens § 18, i et vist omfang — afhængigt af størrelsen af den skattepligtige indkomst — skal svare skat til erhvervskommunen af den del af deres indkomst, der hidrører fra denne kommune, idet der samtidig finder en vis nedsettelse af skatten til opholdskommunen sted.

Reglerne er nærmere udformet således, at skatteyderen af den del af indkomsten, der hidrører fra erhvervskommunen, i samlet skat til denne kommune og opholdskommunen skal udrede et beløb svarende til det, den pågældende indkomstdel ville være blevet beskattet med, hvis skatteyderen havde haft ophold i den af kommunerne, der har den højeste beskatning. Heraf følger, at erhvervsbeskatningen vil betyde en forøgelse af skatten for skatteyderen, dersom skatten i erhvervskommunen for indkomster af tilsvarende størrelse er højere end i opholdskommunen, medens erhvervsbeskatningen vil være uden skattemæssig betydning for skatteyderen, dersom det modsatte er tilfældet.

Erhvervsbeskatningen kan i det hele — således som det vil fremgå af det anførte — betegnes som en særlig form for skattedeling kombineret med forskelsskat. At en given indtægt er undergivet erhvervsbeskatning, kan for opholdskommunen i det højeste betyde en reduktion af dens beskatningsret med 40 pct. (for skattepligtige indkomster på 18 000 kr. eller derover), og en væsentlig del af beskatningsretten vil således i alle tilfælde være forbeholdt opholdskommunen. Dette har sin naturlige forklaring i, at en kommunes forpligtelser over for dens beboere er upåvirkede af, om beboernes indtægter hidrører fra kommunen eller helt eller delvis er indtjent i andre kommuner.

Medens opholdskommunens beskatningsret har sin naturlige begrundelse i kommunens forpligtelser over for dens beboere og dermed i de almindelige kommunale udgifter, kan en tilsvarende begrundelse vanskeligt gives for erhvervskommunens beskatningsret, idet langt den overvejende del af de kommunale udgifter, således udgifterne

til skolevæsen, medicinalvæsen og sociale foranstaltninger, alene afholdes til fordel for personer med bopæl i kommunen, hvorimod det næppe kan påvises, at andre kommunale ydelser kommer personer, der har deres erhverv inden for kommunens område, men har bopæl andetsteds, til gode i et sådant omfang, at kommunen ikke i almindelighed gennem ejendomsbeskatningen får et rimeligt bidrag til dækning af disse udgifter (vejudgifter, belysning m. v.).

Erhvervsbeskatningen må betragtes som en beskatning, hvis formål det i første række er at modvirke følgerne af den almindelige tendens — navnlig hos skatteydere med større indtægter — til at tage bopæl i kommuner med lav beskatning.

Uanset at staten gennem de senere år har påtaget sig flere og flere opgaver og yder betydelige tilskud til de kommunale udgifter, er der fremdeles så stor forskel på beskatningen i de enkelte kommuner, at der kan være tilstrækkelig anledning for personer med større indtægter til at søge ophold i de særlig gunstigt stillede kommuner. En sådan flugt til skattelykommuner betyder ikke alene, at de pågældende skatteydere slipper særlig billigt i kommuneskat, men bevirker desuden, at disse kommuner får en yderligere gunstig stilling.

Hertil kommer, at en beskatning alene til opholdskommunen vil medføre en ret ugunstig økonomisk stilling for sådanne bykommuner, hvori der er placeret fabrikker m. v., og som ganske overvejende er befolket med arbejdere og andre personer med beskedne og ustabile indtægter, medens arbejdsgivere, aktionærer og de højt lønnede funktionærer — af skattemæssige eller andre grunde — bor i nabokommuner.

Disse ulemper er det erhvervsbeskatningens formål at afhjælpe, men dens evne i så henseende er — som også påpeget af skattelovskommissionen — meget mangelfuld.

Erhvervsbeskatningen er således rent faktisk et ufuldkomment middel til at bortelemineere fordelene ved at tage ophold i skattelykommuner. Den omfatter nemlig alene den del af de pågældende personers indtægt, der er indtjent ved erhverv i en anden kommune, men ikke deres øvrige indtægt, og dens værdi som middel til skatteudligning begrænses yderligere derved, at den alene har virkning i de tilfælde, hvor en person har ophold i en anden kommune end den, hvori han driver erhverv. Erhvervsbeskatningen fører således ikke til en mere almindelig ensartethed i beskatningen af de personer, der i særlig grad

har fordel af at søge til skattelykommuner, altså navnlig personer med større indtægter.

Endvidere kan den deling af skatten mellem erhvervskommunen og opholdskommunen, som finder sted ved erhvervsbeskatningen, og som virker efter sin hensigt i de ovenfor nævnte tilfælde, hvor erhvervskommunen overvejende er befolket af arbejdere og funktionærer, medens virksomhedernes ledere og ejere bor i nabokommunerne, i andre tilfælde medføre betydelige ulemper. Efter den udvikling, der i nyere tid har fundet sted, er det ikke ualmindeligt, at der uden for de større bykommuner opstår bymæssige bebyggelser, der nærmest karakteriserer sig som arbejder- og funktionærkommuner, og det kan meget vel forekomme, at en ikke uvæsentlig del af disse forstadskommuners indbyggere faktisk har deres erhverv i den store by. Det kan da virke meget hårdt på forstadskommunens finansielle stilling, hvis den skal give afkald på en del af kommuneskatten til fordel for erhvervskommunen. Jo mere jævn indtægtsfordelingen i en forstadskommune er, desto mere nødvendigt er det, at denne kommune får hele kommuneskatten af dens borgere; det er jo alene denne kommune, der har udgifterne til skole- og medicinalvæsen, vejevæsen og social forsyning til de i kommunen boende personer.

Hertil kommer, at erhvervsbeskatningen i praksis giver anledning til meget besvær. Dens nære tilknytning til opholdskommuneskatten medfører en omfattende korrespondance mellem opholdskommunen og erhvervskommunen, og afgrænsningen af den erhvervsbeskatningspligtige indkomst og skattens eventuelle fordeling mellem flere erhvervskommuner giver ofte anledning til mange tvivlsspørgsmål.

Det kan således — også rent teoretisk — være overordentlig vanskeligt at opdele en persons indtægt efter, i hvilke kommuner den må anses for at være indtjent. I de fleste tilfælde kan det nemlig ikke med rette siges, at en virksomheds indkomst er indtjent i den kommune, hvor fabrikken m. v. ligger. Virksomhedens fortjeneste fremkommer ved salg af dens produkter, og salget er sjældent begrænset til den kommune, hvor fabrikken m. v. er beliggende. Til illustration heraf kan blot peges på det ikke sjældent forekommende tilfælde, hvor en virksomhed har hovedkontor i een kommune, fabrikker i een kommune og måske særlige salgskontorer eller lagre i andre kommuner. Man er derfor ved afgørelsen af, hvor indkomsten er indtjent, ofte henvist til at benytte meget grove og vilkårlige kriterier.

Disse betragtninger, der også er fremført af skattelovskommissionen, findes at være så vægtige, at der må gives kommissionen medhold i, at ophævelse af erhvervsbeskatningen bør indgå som et led i en skattereform, der finder sted i forbindelse med en mere almindelig omlægning af de regler, der gælder for de offentlige indtægters og udgifters fordeling mellem stat og kommune.

Skattelovskommissionen har i forbindelse med sit forslag om ophævelse af erhvervsbeskatningen peget på, at der ved gennemførelse af kommissionens forslag om en udligningsordning, hvorved den kommunale beskatning af den del af indkomstmassen, der ligger over en vis grænse, bliver den samme i alle kommuner (jfr. foran under afsnit II), vil være fjernet et væsentligt incitament med hensyn til at tage ophold i skattelykommuner. I denne forbindelse skal bemærkes, at den udligningsordning, der foreslås gennemført ved nærværende lovforslag, hviler på samme grundtanke som den af skattelovskommissionen foreslåede og i det alt væsentlige vil føre til samme resultater som denne, jfr. herom nærmere bemærkningerne under B. til lovforslagets §§ 7—12.

Ved den i forbindelse med nærværende lovforslag og statskattelovforslaget foreslåede ændrede fordeling af de offentlige indtægter og udgifter mellem stat og kommune er der taget hensyn til de indtægtsmæssige forskydninger, som ophævelsen af erhvervsbeskatningen vil medføre for kommunerne, jfr. herved tillægget til nærværende bemærkninger.

Den egentlige erhvervsbeskatning og den kommunale selskabsbeskatning. De gældende regler om kommunal beskatning af selskaber og andre juridiske personer indeholdes i kommuneskattelovens kap. IV (skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde) og kap. V (skat af aktieselskaber m. fl.).

Kredsen af skattepligtige juridiske personer omfatter følgende 3 grupper:

1) Sådanne selskaber og foreninger, hvis egentlige formål er erhvervmæssig virksomhed og indtjening af pekuniært udbytte til deltagerne, jfr. lovens § 33, stk. 1. — Herhen hører aktieselskaber, kommanditaktieselskaber, kommanditselskaber, partederer og andre erhvervsdrivende selskaber eller foreninger, hvis medlemmer ikke alle hæfter solidarisk og uden begrænsning for virksomhedens forpligtelser.

Disse selskaber og foreninger er efter de gældende regler også skattepligtige til staten,

F. t. l. om kommunal indkomstskat m. m.

men i forslaget til ny statsskattelov er skattepligten dog begrænset til at omfatte selskaber, i hvilke ingen af deltagerne hæfter personligt for selskabets forpligtelser, således at overskudet i kommanditselskaber og partrederier efter forslaget skal beskattes direkte hos de enkelte deltagere, jfr. statsskattelovforslagets § 47, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

- 2) Sådanne foreninger, hvis virksomhed vel er af økonomisk natur, men hvis hovedformål dog ikke er at indtjene avance til medlemmerne ved erhvervsdrift i det frie marked, men derimod at yde deltagerne økonomiske fordele ved at købe, sælge eller forarbejde varer for dem, skaffe dem lån eller lade foreningen tegne forsikringer for de enkelte medlemmer og derved spare avancen til ellers nødvendige mellemlid i omsætningen, jfr. kommuneskattelovens § 33, stk. 2, og den ved lov nr. 149 af 31. marts 1949 indsatte § 36 a. — Herhen hører kooperative foreninger i videste forstand (brugsforeninger, produktions- og salgsforeninger, gensidige forsikringsforeninger m. v.).

Brugsforeninger og produktions- og salgsforeninger er efter de gældende regler undergivet skattepligt til kommunen i samme omfang, som de er undergivet skattepligt til staten, og de gældende regler om statsskattepligt er i hovedsagen uændret optaget i statsskattelovforslaget, jfr. dettes § 47, nr. 2 og 3, smh. med §§ 44—46.

Gensidige forsikringsforeninger er skattepligtige såvel til staten som til kommunen, når de overtager forsikringer uden forpligtelse for medlemmerne til deltagelse i det gensidige ansvar. Selv om medlemmerne imidlertid alle er pligtige at deltage i det gensidige ansvar, er foreningen alligevel skattepligtig til kommunen, såfremt den — uden at være oprettet i henhold til lov eller forordning og underkastet ministerielt tilsyn — opsamlar reserver ud over 200 000 kr. En tilsvarende regel gælder ikke med hensyn til disse foreningers skattepligt til staten og er heller ikke optaget i statsskattelovforslaget, der kun udvider de gældende regler ved indførelse af begrænset skattepligt af overskud ved erhvervsvirksomhed udøvet uden for foreningens formål, jfr. forslaget § 47, nr. 4.

Kreditforeninger, kredittkasser og hypotekforeninger, hvis statutter er stadfæstet i henhold til lov, samt spare- og lånekasser, der virker i henhold til de i sparekasseloven indeholdte bestemmelser, er fritagne for at

svare kommuneskat, jfr. kommuneskattelovens § 3, stk. 1 e. Disse foreninger og kasser er derimod efter de gældende regler pligtige at svare statsskat, for så vidt deltagelse i overskudet er forbeholdt stiftere eller garantanter, hvilken regel går uændret igen i statsskattelovforslagets § 47, nr. 5, der samtidig udvider skattepligten ved indførelse af begrænset skattepligt på samme måde som for gensidige forsikringsforeninger.

- 3) Sådanne offentlige institutioner og stiftelser, som driver selvstændig erhvervsvirksomhed, herunder havfiskeri, eller har indtægt af fast ejendom, jfr. kommuneskattelovens kap. IV. Beskatningen er begrænset til erhvervsindtægten og betegnes ofte (sammen med den ligeledes i kap. IV omhandlede beskatning af udlændinges erhvervsindtægter og beskatningen af dødsboer, der driver erhverv) som „den uegentlige erhvervsbeskatning“.

Reglerne svarer nogenlunde til de gældende regler om beskatning til staten, der er optaget uændret i statsskattelovforslagets § 47, nr. 6, blot med den udvidelse, at skattepligten efter forslaget også skal omfatte indtægten af aktier, når institutioner m. v. ejer over halvdelen af aktierne i det pågældende selskab. Dog bemærkes, at medens staten og statsinstitutioner er fritaget for at svare statsskat, er staten kommuneskattepligtig af indtægter, der hidrører fra landejendomme, skove, jordskyld, arvefæsteafgifter og fabriksdrift, jfr. kommuneskattelovens § 3, stk. 1 b.

Som det fremgår af foranstående, er kredsen af selskaber og foreninger m. v., der er pligtige at svare kommuneskat, stort set sammenfaldende med kredsen af selskaber m. v., der er pligtige at svare statsskat. Endvidere ansættes et selskab som alt overvejende hovedregel til kommuneskat på grundlag af selskabets statsskattepligtige indkomst, og ansættes såvel til statsskat som til kommuneskat finder sted i den kommune, hvor selskabet har sit hovedkontor. Et særligt problem opstår derimod ved den kommunale beskatning, når der er spørgsmål om, hvilken kommune skatten skal tilfalde. Dette problem kan i praksis give anledning til overordentligt besvær.

En lang række selskaber driver virksomhed i mere end een kommune, og loven foreskriver i sådanne tilfælde en deling af kommuneskatten mellem de respektive kommuner. De nærmere regler om denne skattedeling findes i kommuneskattelovens § 36, der som hovedregel fastslår, at skatten skal fordeles mellem samtlige de kommu-

ner, hvori selskabet driver virksomhed eller oppebærer indtægt, i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i dem. Ved forsikringsforetagender anses nettoindtægten ifølge loven at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som bruttoindtægten. Den fra detailforetninger hidrørende indtægt anses for at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som de enkelte udsalgs omsætning. For andre foretagender — f. eks. industriselskaber — anses som regel nettoindtægten at falde i de enkelte kommuner i forhold til summen af de lønninger, som er udbetalt til de ved virksomheden i hver af de enkelte kommuner beskæftigede personer, altså uden hensyn til om disse personer bor i den kommune, hvor virksomheden ligger, eller i andre kommuner; ingen lønning kan dog medregnes med et større beløb end 6 000 kr. Hvor de omtalte fordelingsregler ikke måtte være anvendelige, er indenrigsministeren bemyndiget til at fastsætte, i hvilket forhold nettoindtægten skal anses for at være indtjent i de enkelte kommuner.

Disse regler er formentlig udtryk for den opfattelse, at en kommune har krav på skat af den indtægt, som et selskab kan antages at have indtjent i kommunens område. Loven kan dog på 2 områder ikke gennemføre princippet konsekvent. For så vidt angår jernbanedrift og rederier fastslås det således i loven, at nettoindtægten af jernbanedrift anses kun at falde i de kommuner, i hvilke „der forefindes station, stoppested eller for sig bestående driftsanlæg eller værksted“, og at nettoindtægten af dampskibsselskaber betragtes som opstået i de kommuner, „hvor der findes ekspeditionskontor“.

Det er foran ved omtalen af erhvervsbeskatningen anført, at den personlige kommuneskat i princippet bør tilfalde opholdskommunen, fordi hovedparten af de kommunale ydelser udelukkende tilfalder de personer, der bor i kommunen. Endvidere er det anført, at en deling af beskatningen mellem de kommuner, hvor en indtægt må anses for indtjent, ofte vil føre til vilkårlige resultater og kun sjældent vil komme til at svare til de faktiske forhold, fordi det end ikke teoretisk er muligt at sige, at indtægten af en erhvervsvirksomhed, der sælger sine ydelser overalt i landet, hidrører fra de specielle kommuner, hvor virksomheden har fabrikker, kontorer eller lagre. Tilsvarende synspunkter kan gøres gældende med hensyn til den kommunale selskabsskat. De i selskaberne beskæftigede personer og ejerne af selskaberne — aktionærerne — svarer kommuneskat til den eller de kommuner, hvor de

bor, d. v. s. til de kommuner, hvis skoler, hospitaler og socialforsorg m. v. de har ret til at gøre brug af. Den kommune, hvor selskabet er beliggende, kan, når man tager sit udgangspunkt i de kommunale ydelser, ikke siges at have noget krav på indkomstskat af selskabet som sådant. De kommunale foranstaltninger, som selskaberne direkte gør brug af, navnlig gade- og vejanlæg, må antages i tilstrækkelig grad at kunne finansieres af de ejendomsskatter og statstilskud, som virksomhederne er med til at betale.

Ud fra disse betragtninger, som også er gjort gældende af skattelovskommissionen, må man med kommissionen være enig i, at forenklingmæssige og rationaliseringsmæssige hensyn afgørende taler for at lade den kommunale beskatning af de foran under 1.—3. nævnte juridiske personer overgå til staten, og i overensstemmelse hermed er satserne for beregning af indkomstskat til staten af selskaber m. v. i statsskatte-lovforslaget fastsat ud fra en provenuberegning, i hvilken den hidtidige kommunale skat af disse skattesubjekter indgår. Da den merbeskatning til staten, der herved bliver tale om, stort set vil falde på de samme selskaber m. v., som ved reformen fritages for beskatning til kommunen, vil selskabernes økonomiske stilling i alt væsentligt blive uberørt af nyordningen.

Som det fremgår af det vedføjede tillæg blev der i skatteåret 1951/52 som kommunal selskabsskat udskrevet ialt 34,2 mill. kr. Hertil må lægges den på de foran under 3. nævnte offentlige institutioner og stiftelser udskrevne skat. Som uegentlig erhvervsskat blev i det nævnte skatteår ialt udskrevet 1,6 mill. kr. Den altovervejende del heraf er udskrevet på offentlige institutioner og stiftelser, og ved den foreslåede overgang til staten af den kommunale beskatning af selskaber m. v. må der således — ud fra tallene for skatteårene 1951/52 — regnes med et samlet indtægts-tab for kommunerne på knap 36 mill. kr. Hertil er der taget hensyn ved den i forbindelse med nærværende lovforslag og statsskatte-lovforslaget foreslåede ændrede fordeling af de offentlige indtægter og udgifter mellem stat og kommune, jfr. herved tillægget til nærværende bemærkninger.

Som anført foran under afsnit I omfatter den uegentlige erhvervsbeskatning foruden de i dette afsnit under 3. omtalte offentlige institutioner og stiftelser tillige personer, der ikke har skattepligtigt ophold i nogen kommune her i landet (nedenfor betegnet „udlændinge“) samt uafsluttede dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling. Skatten svares kun af

indtægt ved erhvervsvirksomhed, herunder indtægt af fast ejendom, og for udlændinges vedkommende tillige af bestyrelses honorarer og lignende indtægter.

De beløb, der gennem årene er udskrevet som skat på udlændinge og dødsboer, har gennemgående været forholdsvis små (jfr. herved, at det samlede beløb for den uegentlige erhvervsskat i skatteåret 1951/52 kun udgjorde 1,6 mill. kr.), og den indtægtsmæssige betydning for kommunerne af beskatningsretten på disse områder er således meget ringe. Man har derfor fundet det naturligt som led i en skattereform, der som et væsentligt punkt har forenkling af de bestående beskatningsregler til formål, at stille forslag om, at den kommunale beskatning af udlændinge og dødsboer fremtidig bortfalder.

Dette forslag er for så vidt angår udlændinge i overensstemmelse med skattelovskommissionens indstilling. Med hensyn til dødsboer går skattelovskommissionens forslag ud på, at den nuværende kommunale dødsbobebskatning (erhvervsbeskatning) afløses af en beskatning til kommunen af alle dødsboer, der er statskattepligt undergivet, uanset om indtægterne hidrører fra erhverv, der drives af boet, eller ej. Skattelovskommissionen har herved henvist til, at et dødsbos skattepligt til staten efter kommissionens forslag til ny statskattelov skal indtræde straks ved dødsfaldet som en fortsættelse af afdødes skattepligt, der efter kommissionsforslaget skal ophøre med udgangen af den måned, i hvilken dødsfaldet er indtrådt, og at kommissionen ved de foreslåede nye regler for den kommunale beskatning i det hele har tilstræbt, at der kommer til at gælde ensartede regler for beskatningen til stat og kommune. Det samtidig med nærværende lovforslag udarbejdede forslag til ny statskattelov afviger på dette punkt fra kommissionsforslaget derved, at skattepligten i tilfælde af skatteyderens død først ophører ved udgangen af det skatteår, i hvilket dødsfaldet har fundet sted, og at boets skattepligt først indtræder fra dette tidspunkt. Samtidig er reglerne for beregningen af dødsboskatten blevet udformet således, at der for dødsboer under en vis størrelse ikke bliver tale om beskatning. Begrundelsen for at opretholde en kommunal dødsbobebskatning synes herefter i nogen grad at være bortfaldet, og da forenklingens hensyn stærkt taler for at begrænse den kommunale indkomstbeskatning til kun at omfatte fysiske personer, har man herment at burde se bort fra skattelovskommissionens forslag.

Bestemmelserne i forslaget afsnit II om oprettelse af en kommunal tilskudsfond, af hvis midler der efter nærmere angivne regler skal kunne ydes tilskud til kommunerne, træder i stedet for de i §§ 8—11 i den kommunale ejendomsskattelov og i § 6 i loven om den fælleskommunale udligningsfond indeholdte bestemmelser henholdsvis om ydelse af statstilskud til delvis dækning af den amtskommunale grundskyld og om ydelse af tilskud af den fælleskommunale udligningsfond til særlig vanskeligt stillede kommuner og supplerer samtidig disse tilskudsordninger ved indførelse af en regel, hvorefter der under arbejdsløshed af et vist omfang kan ydes tilskud til bymæssige kommuner.

Den ved nærværende lovforslag foreslåede nyordning af den kommunale beskatning går i store træk ud på følgende:

- 1) Den kommunale indkomstskat begrænses til alene at omfatte fysiske personer.
- 2) Kun bopæl (subsidiært ophold) i en kommune begrunder skattepligt.
- 3) Alene skatteyderens (og ikke tillige hans husstands) forhold er afgørende for skattepligten.
- 4) Skatten udskrives som
 - a. en almindelig indkomstskat, der tilfalder vedkommende kommune,
 - b. en tillægsskat, der tilfalder en særlig fond (den kommunale tilskudsfond), og som alene svares af den del af indkomsterne, der overstiger en vis højere grænse. Tillægsskat svares ikke i kommuner med særlig høj beskatning.
- 5) Bøge skatter beregnes med faste procenter på grundlag af den skattepligtige indkomst efter visse personfradrag. Børnefradrag og fradrag for hustrus selverhverv indrømmes ikke.
- 6) Den fælleskommunale udligningsfond ophæves, og fondens formue overføres til den under pkt. 4 b nævnte kommunale tilskudsfond.
- 7) Den kommunale tilskudsfonds midler anvendes til ydelse af konjunkturbestemte tilskud til kommunerne inden for nærmere angivne rammer.

De foreslåede regler om beregningen af den kommunale indkomstskat, jfr. forslaget afsnit I. B., vil medføre, at lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner må optages til revision, idet de i loven fastsatte udligningsregler bygger på den forudsætning, at skatten i de 3 ho-

vedstadskommuner udskrives efter den i loven omhandlede rateskala. Ved nærværende lovforslag og ved den i forbindelse hermed foreslåede almindelige omlægning af de offentlige indtægter og udgifter er det forudsat, at den fornødne ændring af loven om hovedstadsudligningen gennemføres på en sådan måde, at den ved loven tilsigtede udligning mellem kommunerne ikke forrykkes.

B. Bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer.

Til § 1.

Efter de gældende regler er kredsen af de personer, der er undergivet ubegrænset indkomstskattepligt til staten, i det væsentlige sammenfaldende med kredsen af de personer, der er undergivet opholdskommuneskattepligt, idet skattepligten i begge henseender er knyttet til personens ophold her i landet. Der gør sig dog enkelte forskelligheder gældende, idet visse grupper af personer er kommuneskattepligtige uden samtidig at være statsskattepligtige. Dette gælder således visse gifte kvinder, hvis mænd ikke er skatteansatte på grund af ophold i udlandet, jfr. kommuneskattelovens § 1, stk. 1, in fine, danske søfolk forhyret med danske skibe, der ikke regelmæssigt anløber dansk havn, jfr. samme lovs § 1, stk. 3, visse medlemmer af kongehuset samt personer, hvis indkomster ligger under statsskattelovens minimumsgrænser for skattepligt.

Efter statsskattelovforslaget er reglerne om beskatning af de fornævnte gifte kvinder, søfolk samt medlemmer af kongehuset nu formuleret på en sådan måde, at de i det væsentlige kommer til at svare til de nugældende regler om kommuneskattepligt, jfr. statsskattelovforslagets § 24, stk. 2 og 3, § 20, nr. 2 og § 23, nr. 2. Det må herefter anses naturligt — og ud fra forenklingmæssige hensyn ønskeligt — at man i den kommunale skattelov undlader at give særlige regler om den subjektive skattepligt og i stedet optager en bestemmelse, hvorefter statsskattelovens regler herom bliver direkte anvendelige.

Ved kommissionsudkastet foreslår skatte- lovskommissionen, at kredsen af kommuneskattepligtige gøres helt identisk med kredsen af statsskattepligtige, således at personer, der som følge af, at deres indkomst ligger under den i statsskatteloven fastsatte minimumsgrænse for beskatning, ikke ansættes til stats-

skat, heller ikke kommer til at betale kommuneskat. Med bibeholdelse — i hvert fald i det væsentlige — af de hidtidige indtægtsgrænser for beskatning til staten vil en sådan ordning medføre, at en del personer, der hidtil har svaret skat til kommunen, ville blive fritaget for kommunal beskatning. De indtægts- tab, der herved ville opstå for kommunerne, ville ikke være helt ubetydelige, og man har derfor — uanset de praktiske fordele, der knytter sig til kommissionsudkastets ordning — fundet det betænkeligt at foreslå denne gennemført og har derfor indskrænket sig til at stille forslag om en regel, hvorefter kommunal skattepligt kommer til at påhvile enhver, der opfylder de *almindelige* betingelser for fuld skattepligt til staten. I denne regel ligger i og for sig, at den kommunale skattepligt også i tidsmæssig henseende skal følge skattepligten til staten. For at udelukke mulig tvivl herom har man dog fundet det rigtigst udtrykkeligt at fastsætte, at de for indtræden og ophør af indkomstskattepligt til staten til enhver tid gældende regler også skal finde anvendelse med hensyn til den kommunale skattepligt.

Til §§ 2—6.

Medens § 1 alene angiver, hvornår kommunal skattepligt foreligger, indeholder §§ 2—6 de nærmere regler om, til hvilken kommune den kommunale skat svares.

Efter den gældende kommunale skattelov er en person pligtig at svare skat til en kommune, hvori han eller hans husstand har personligt ophold i mindst 3 måneder. Flytter skatteyderen i løbet af et skatteår, overgår skattepligten fra fraflytningskommunen til tilflytningskommunen, som regel med udgangen af det kvartal, hvori flytningen er sket. Denne ordning medfører, at en person kan blive skattepligtig til flere kommuner i løbet af samme skatteår, enten ved flytning fra een kommune til en anden eller derved, at han og hans husstand (f. eks. hans hustru) har ophold i hver sin kommune. I førstnævnte tilfælde afløses skattepligten til fraflytningskommunen som nævnt af skattepligt til tilflytningskommunen, medens der i sidstnævnte tilfælde, hvor der bliver tale om samtidig skattepligt til begge kommuner, etableres skatte- deling mellem disse. I tilfælde, hvor der i et skatteår bliver tale om skattepligt til flere kommuner, foretages der selvstændig ansættelse og påligning af skat i hver af disse.

De gældende regler har givet anledning til betydeligt besvær og til mange tvivlsspørgsmål, og en forenkling af systemet må derfor anses for ønskelig.

Som bemærket foran under afsnit II har skattelovskommissionen stillet forslag om en ordning, hvis hovedregel er, at skatten for et skatteår alene skal tilfalde den kommune, hvis folkeregister skatteyderen den forud for skatteåret nærmest liggende 1. januar var pligtig at stå tilmeldt. Denne regel, hvis gennemførelse ville medføre en meget betydelig forenkling, afviger på 3 væsentlige punkter fra de regler, der hidtil har været gældende:

- 1) Efter kommissionsudkastet skal skatteansættelsen finde sted for et helt skatteår ad gangen, således at flytninger i skatteårets løb ikke medfører forandringer i skattepligten for det pågældende skatteår. Der vil herefter ikke — som efter den bestående ordning — kunne blive tale om successiv skattepligt til flere kommuner inden for samme skatteår.
- 2) Efter kommissionsudkastets regel, hvorefter det er skatteyderens — og ikke tilfælde hans husstands — forhold, der er bestemmende for, hvilken kommune skatten skal tilfalde, vil de ikke helt få tilfælde, hvor der under den nugældende ordning som følge af husstandsreglen opstår samtidig skattepligt til flere kommuner, og hvor der følgelig må etableres skattedeling mellem disse, bortfalde. Der bliver efter kommissionsudkastet kun tale om skattedeling i een situation, nemlig når en skatteyder den 1. januar har selvstændig helårsbolig stående til rådighed i en anden kommune end den, til hvilken han efter hovedreglen skal ansættes til skat for det følgende skatteår, og han i det forud for dette liggende kalenderår i det væsentlige har haft lige stor opholdsmæssig tilknytning til begge kommuner. I sådanne tilfælde bliver der efter kommissionsudkastet skattepligt til begge kommuner med den virkning, at skattebidraget til hver af disse nedskrives til halvdelen.
- 3) Kommissionsudkastets regel om, at det er pligten til at stå tilmeldt folkeregistret, der er bestemmende for, til hvilken kommune skatteansættelse skal finde sted, betyder, at dette spørgsmål i væsentlig

grad kommer til at bero på regler, der må søges uden for skattelovgivningen, nemlig i lovgivningen om folkeregistre og i de for disses førelse til enhver tid gældende forskrifter.

Ved det system, der her bringes i forslag, har man ikke ment at burde følge skattelovskommissionens forslag om, at ansættelse til skat til en kommune skal ske for et helt skatteår ad gangen (»helårsskat«). Begrundelsen herfor er navnlig, at overgang til en ordning med »helårsskat« vil medføre et ret føleligt indtægtstab for visse kommuner. Medens en person, der tilflytter en kommune, efter de gældende regler normalt skal svare skat til denne fra det efter tilflytningen følgende kvartals begyndelse, vil en ordning med »helårsskat« som den af skattelovskommissionen foreslåede betyde, at personer, der tilflytter en kommune i løbet af et kalenderår, først bliver skattepligtige til tilflytningskommunen fra begyndelsen af det efter kalenderårets udløb følgende skatteår. Ved overgang til »helårsskat« vil en kommune herefter — i forhold til den nuværende ordning — gennemsnitlig gå glip af $2\frac{1}{2}$ kvartalers skat af tilflyttede skatteydere. I en række tilfælde vil dette nogenlunde blive modsvaret af en tilsvarende forlængelse af beskatningsretten over for fraflyttede skatteydere, men i kommuner, hvor tilflytningen er større end fraflytningen, vil dette ikke gælde, og for kommuner, der er i stærk vækst, kan der blive tale om ret betydelige indtægtstab. For enkelte stærkt voksende kommuner i hovedstadsområdet må man således anslå indtægtstab ved overgang til »helårsskat« til 10—15 pct. af det nuværende skatteprovenu.

Skattelovskommissionens forslag om indførelse af »helårsskat« er foruden med ønsket om forenkling af de gældende regler begrundet med, at »helårsskat« i væsentlig grad vil lette administrationen af den af kommissionen foreslåede delvise udligning af den kommunale beskatning. For den udligningsordning, der her stilles forslag om, og som omtales nærmere nedenfor under bemærkningerne til §§ 7—12, er spørgsmålet om overgang til »helårsskat« uden betydning.

Med hensyn til skattelovskommissionens forslag om at lade folkeregistertilmeldingspligten være bestemmende for, til hvilken kommune skatteansættelse skal finde sted, bemærkes, at

en sammenkædning af den kommunale skattepligt med pligten til at stå tilmeldt et folke-register ikke kan antages at ville medføre nogen administrativ lettelse. De sager, som spørgsmålet om en persons skattepligt kan give anledning til, vil ved indførelse af en sådan ordning næppe blive færre og vil næppe heller blive lettere at løse. At administrationen af folkeregisterordningen i dag i almindelighed ikke giver anledning til større meningsforskelligheder med hensyn til, i hvilken kommune registrering skal finde sted, kan naturligt forklares ved, at en kommune kun sjældent vil have større interesse i at få en person, der er registreret i en anden kommune, optaget i sit folke-register, ligesom det for den enkelte borger gennemgående vil være af underordnet betydning, om han er registreret det ene eller det andet sted. Ganske anderledes vil dette forhold derimod blive, hvis der indføres en ordning, hvorefter folkeregisterreglerne og dermed den rette registrering bliver bestemte for den kommunale skattepligt, idet den forøgede interesse, som hele registreringsspørgsmålet derved vil få, uundgåeligt vil medføre, at der i betydeligt større omfang end nu opstår spørgsmål om folkeregisterreglernes forståelse og anvendelse. Og behandlingen af de sager, som dette vil give anledning til, og hvis reelle baggrund vil være spørgsmål om skattepligten, vil utvivlsomt vise sig at betyde en stærkt forøget belastning af hele folkeregisteradministrationen, bl. a. derved, at det på grund af den skattemæssige betydning af de afgørelser, der skal træffes, i mange tilfælde vil blive anset for nødvendigt at foretage undersøgelser, herunder tilvejebringelse af oplysninger og bevisligheder, i væsentlig større omfang, end hvis alene rent registreringsmæssige hensyn skulle tilgodeses.

Imod den af skattelovskommissionen foreslåede ordning kan dernæst rettes den indvending, at de for førelsen af folkeregistrene givne regler i første række forfølger registreringsmæssige formål og følgelig er afpasset derefter, og at det derfor ikke vil være uden betænkelighed at knytte en så vigtig retsvirkning som den kommunale skattepligt til disse reglers anvendelse.

Ved udarbejdelsen af nærværende lovforslag har man herefter ment at burde se bort fra skattelovskommissionens forslag om at lade folkeregistertilmeldingspligten være bestemmende for den kommunale skattepligt, og man

har derfor — i overensstemmelse med den hidtidige ordning og med, hvad man iøvrigt må anse for at være det principielt rigtige — i lovforslaget optaget samtlige materielle regler, der skal være bestemmende for, hvilken kommune skatten skal tilfalde.

I tilslutning til det anførte bemærkes, at såvel det lige behandlede spørgsmål som spørgsmålet om indførelse af en helårsskatteordning har været forelagt de kommunale organisationer forud for lovforslagets udarbejdelse, og at organisationerne på begge punkter har ment at måtte tage afstand fra skattelovskommissionens forslag.

På det tredje af de ovenfor nævnte punkter, på hvilke skattelovskommissionens forslag afviger fra den bestående ordning, nemlig forslaget om, at alene skatteyderens — og ikke tillige hans husstands — forhold skal være bestemmende for den kommunale skattepligt, har man derimod ment at burde følge kommissionsforslaget, idet en forenkling i denne henseende er stærkt tiltrængt og vil kunne gennemføres uden i nævneværdig grad at berøre de enkelte kommuners indtægtsmuligheder. Med hensyn til dette sidste bemærkes, dels at husstandsreglens skattemæssige betydning for kommunerne ifølge sagens natur er meget begrænset (om de særlige problemer, der gør sig gældende for landliggerkommuner, henvises til det nedenfor ad § 3 anførte), dels at reglen for en stor del vil blive overflødiggjort ved bestemmelserne i statsskattelovforslagets § 24, hvorefter der i tilfælde, hvor ægtefæller ikke bor sammen, skal finde selvstændig skatteansættelse af hustruen sted, når adskillelsen har varet 2 år, har medført ophævelse af den fælles husførelse og enten er udtryk for en definitiv ophævelse af samlivet eller er nødvendiggjort af hensyn til begge ægtefællers erhverv.

Hovedreglen i den her foreslåede ordning indeholdes i lovforslagets § 2, stk. 1. Herefter er en person (der efter bestemmelserne i § 1 er undergivet kommunal skattepligt) for hvert kvartal af skatteåret pligtig at svare skat til den kommune, i hvilken han den første dag i kvartalet har bolig til rådighed eller — i mangel af bolig her i landet — personligt ophold, forudsat at denne tilknytning til kommunen har varet eller kommer til at vare mindst 3 måneder uden afbrydelse. Denne regel bygger på det siden den første kodifikation af de kommunale skatteregler knæsatte princip, at ophold af en

vis varighed i en kommune begrunder skattepligt til denne.

Efter den praksis, der har dannet sig på grundlag af den nugældende lovgivning, er det det personlige ophold — og ikke vedkommende skatteydere bopæl —, der er afgørende for den kommunale skattepligt. At man ved den foreslåede regel har ladet boligen være afgørende for skattepligten, således at der, når vedkommende skatteyder har bolig til rådighed her i landet, helt ses bort fra det personlige ophold, skyldes dels forenklingmæssige hensyn — de under den nuværende ordning ikke sjældent forekommende skatteansættelser uden for den egentlige hjemstedskommune (boligkommunen) og den ofte besværlige korrespondance og bevisførelse, som sådanne ansættelser giver anledning til, vil bortfalde — dels at det i almindelighed, ikke mindst i betragtning af kommunernes forpligtelser over for deres borgere, må findes at være den rimeligste ordning, at beskatningsretten ligger fast hos hjemstedskommunen, så længe den bolig-mæssige tilknytning til denne består.

Ved udtrykket »bolig til rådighed« sigtes ikke blot til bolig i eget hus eller i egen selvstændig lejlighed. Også lejede værelser, eventuelt i pensionat, hotel el. lign., vil komme i betragtning, når blot værelset til stadighed står til skatteyderens rådighed, således at udlejer under hans fraværelse er afskåret fra at disponere over det. I tvivlstilfælde vil det eventuelt kunne være vejledende, om der under fraværelsen betales samme leje for værelset, som når det benyttes af skatteyderen. En bolig, der under en skatteydere midlertidig fraværelse er fremlejet, må formentlig siges at stå til rådighed for skatteyderen, såfremt han har betinget sig ret til at opsigte fremlejemålet uden — eller med et meget kort — varsel. Det samme må antagelig gælde, hvis skatteyderens fraværelse på forhånd må forventes at ville strække sig over et bestemt tidsrum, hvad der ofte vil være tilfældet ved kursusdeltagelse, udstationering o. lign., og aftalen om fremlejemålet er indgået for dette tidsrum.

Ved forslaget om, at tilknytningen for at begrunde skattepligt skal have en varighed af mindst 3 måneder *uden afbrydelse*, således at skattepligt ikke, således som der kan være tale om under den nugældende ordning, kan opstå ved sammenlægning af flere tilknytningsperioder på mindre end 3 måneder, har man lige-

ledes haft forenklingmæssige hensyn for øje. Reglen er i denne henseende i overensstemmelse med skattelovskommissionens forslag.

Bestemmelsen i forslaget § 2, stk. 2, om skattepligtens overgang fra en kommune til en anden ved flytning svarer i princippet til § 5, stk. 1, i den kommunale skattelov af 18. februar 1937. Medens det i denne bestemmelse er fastsat, at en skatteyder, der i skatteårets løb fraflytter en kommune, skal svare skat til denne indtil det tidspunkt, fra hvilket han bliver ansat til at svare skat til tilflytningskommunen, dog længst til skatteårets udgang, foreslås der her indført den regel, at en indtrådt skattepligt *uden tidsbegrænsning* skal vedvare, indtil der efter reglen i paragraffens stk. 1 indtræder skattepligt til en ny kommune. Reglen betyder en forenkling i forhold til de gældende regler og vil desuden bevirke, at det bliver vanskeligere for en skatteyder at unddrage sig kommunal beskatning.

I forslaget § 3 gives der regler for de tilfælde, at en skatteyder har skattebegrundende bolig til rådighed i mere end een kommune. Hovedreglen går her ud på, at skatten for et kvartal skal tilfalde den af kommunerne, i hvilken skatteyderen det nærmest forudgående kvartal har haft personligt ophold det største antal dage. Har han i dette kvartal ikke opholdt sig i nogen af kommunerne, eller har hans ophold i disse været af lige stor varighed, skal indenrigs- og boligministeren træffe bestemmelse om, hvilken af kommunerne skatten skal tilfalde. Afgørelsen må da træffes efter, hvad der under hensyn til samtlige foreliggende forhold må anses for rimeligt, men tilfælde af denne art vil ifølge sagens natur være sjældent forekommende.

Som ovenfor bemærket, går skattelovskommissionens forslag ud på, at skatten for hele skatteåret skal tilfalde een kommune, normalt den, i hvis folkeregister skatteyderen den 1. januar forud for skatteåret er pligtig at stå tilmeldt, dog med den undtagelse, at der, hvis skatteyderen den 1. januar har selvstændig helårsbolig stående til rådighed i en anden kommune og i det forudgående kalenderår i det væsentlige har haft lige stor opholdsmæssig tilknytning til begge kommuner, skal finde skattedeling sted mellem de 2 kommuner. En gennemførelse af kommissionens forslag ville betyde en væsentlig forringelse af stillingen for de såkaldte landliggerkommuner, der under den nugældende ordning får skat af alle

landligere, hvis samlede ophold i kommunen i et skatteår udgør 90 dage eller derover, idet kun et fåtal af landliggertilfældene ville falde ind under kommissionens ovennævnte undtagelsesregel. Den her foreslåede regel, hvorefter der i intet tilfælde skal finde skattedeling sted, men som, når der foreligger bolig (hvorunder også vil falde sommerbolig) i mere end een kommune, lader skattepligten for et kvartal bero på forholdene i det forudgående kvartal, kan karakteriseres som en mellemløsning mellem skattelovskommissionens forslag og den nuværende ordning, idet reglen, når der bortses fra virkningerne af, at det alene er skatteyderens — og ikke tillige hans husstands — forhold, der er bestemmende for skattepligten, stort set må antages at føre til samme resultater som den nugældende ordning.

Størrelsen af det tab, der for de udprægede landliggerkommuner vil blive en følge af, at alene skatteyderens forhold bliver bestemmende for skattepligten, lader sig ikke på forhånd beregne. En undersøgelse, der har omfattet nogle særlig typiske landliggerkommuner, har vist, at landliggereskatten under den nuværende ordning i et enkelt tilfælde udgør knap 10 pct. og i et andet tilfælde ca. 8 pct. af den udskrevne opholdskommuneskat. I de øvrige undersøgte tilfælde varierer procenten mellem 1,5 og 6,5. Ved bedømmelsen af dette forhold må det erindres, at landligere kun i mindre grad påfører landliggerkommunen udgifter, således ikke til socialvæsen og skolevæsen, og at deres ophold i kommunen i almindelighed vil være af gunstig økonomisk betydning for kommunens næringsliv og dermed indirekte bidrage til at forøge kommunens indtægter. Landliggerkommunerne oppebærer derhos en betydelig direkte indtægt fra landliggerne gennem ejendomsbeskatningen af sommerhuse. Når alt tages i betragtning, synes der derfor ikke at være større grund til indførelse af særregler til fordel for disse kommuner.

Den i forslaget § 6 optagne bestemmelse, hvorefter skatten i tilfælde, hvor det efter de foranstående bestemmelser ikke måtte være muligt at afgøre, til hvilken kommune en person er skattepligtig, skal tilfalde den kommune, der nærmest må betragtes som den pågældendes hjemstedskommune, og således, at den endelige afgørelse i tvivlstilfælde tilkommer indenrigs- og boligministeren, er udformet med bestemmelsen i den gældende kom-

muneskattelovs § 1, stk. 3, som forbillede. Denne bestemmelse har navnlig betydning ved spørgsmål om skattepligten for søfolk uden fast bopæl i land. Efter forslaget § 2, stk. 2, vil sådanne søfolk vedblive at være skattepligtige til den kommune, til hvilken de senest har haft skatteforpligtende tilknytning. Der vil herefter i almindelighed ikke være brug for nogen særregel for søfolk, og bestemmelsen i forslaget § 6 er derfor formuleret som en ren »opsamlingsregel« (som der antagelig kun sjældent vil blive anvendelse for). Som eksempel på tilfælde, hvor reglen kan få betydning, kan nævnes den situation, at en dansk statsborger, der hidtil ikke har været undergivet dansk skattepligt, bliver skattepligtig ved at tage hyre på dansk skib uden samtidig at etablere bolig eller tage ophold her i landet. Med hensyn til søfolks skattepligt skal iøvrigt bemærkes, at den ovennævnte regel i forslaget § 2, stk. 2, for de fleste tilfældes vedkommende må skønnes at ville føre til samme resultat som afgørelserne i de sager, der hidtil har foreligget på dette område.

Til §§ 7—12.

I § 7 fastsættes, at den kommunale indkomstskat — i lighed med den for statsindkomstskatten foreslåede ordning — skal udskrives dels som en *almindelig indkomstskat* dels som en *tillægsskat*. Medens den almindelige indkomstskat skal tilfalde vedkommende kommune som skatteyderens til den nuværende opholdskommuneskat svarende bidrag til dennes udgifter, skal tillægsskatten — hvis formål i første række er beskatningsmæssig udligning — tilfalde en for hele landet fælles fond, hvis midler under nærmere angivne betingelser skal anvendes til ydelse af tilskud til kommunerne, jfr. herved lovforslagets afsnit II.

Reglerne i forslaget § 8, stk. 1—2 og 4—5, om grundlaget for beregningen af *den almindelige kommunale indkomstskat* svarer til bestemmelserne i statsskattelovforslagets § 36 og § 37, stk. 1, dog med den afvigelse, at der med hensyn til det skattefrie fradrag (personfradraget) alene er fastsat en maksimumsgrænse, inden for hvilken det skal være overladt til den enkelte kommunalbestyrelse selv at fastsætte fradragets størrelse. En sådan ordning må anses for naturlig under hensyn til det uensartede indkomstniveau i kommunerne. Den i § 8, stk. 3, foreslåede bestem-

melse, hvorved der gives kommunerne adgang til for aldersrentemodtagere m. fl. at forhøje fradraget indtil det dobbelte, har de gældende regler om nedslag i skatteansættelsen for aldersrentemodtagere m. fl. (ligningslovens § 5) til forbillede.

Bestemmelserne i forslaget § 9 om fastsættelse af skatteprocenten svarer til kommissionsudkastet § 8 med den ændring, at afrunding af skatteprocenten altid sker opad.

De nærmere regler for den kommunale tillægsskat findes i forslaget §§ 10—11. Den foreslåede ordning, hvis formål som ovenfor anført i første række er at udligne forskellene i den kommunale beskatning, træder i stedet for den af skattelovskommissionen foreslåede udligningsordning, der er nærmere omtalt ovenfor under afsnit II. Grundtanken i forslaget er den samme som i kommissionens forslag, nemlig at den del af de skattepligtige indkomster, der overstiger en nærmere fastsat grænse, skal beskattes ens over hele landet, således at forskellighederne i det kommunale beskatningsniveau alene kommer til at gøre sig gældende for de indkomster eller dele af indkomster, der ligger under den fastsatte grænse.

Tillægsskatteordningen (udligningsordningen) foreslås gennemført på følgende måde:

På grundlag af oplysninger om beskatningen i samtlige landets kommuner fastsættes der for hvert skatteår en procent, der benævnes tillægsskatteprocenten, og som skal udgøre den procentsats, der angiver den samlede kommunale beskatning i det forudgående skatteår af den del af de ansatte indkomster efter fradrag i medfør af § 8, der overstiger 16.000 kr., med tillæg af 4 og afrundet nedad til det nærmeste hele tal. Tillægsskatteprocenten er bestemmende for størrelsen af tillægsskatten, idet denne i det enkelte tilfælde beregnes med en procentsats, der udgør forskellen mellem tillægsskatteprocenten og vedkommende kommunes skatteprocent. I kommuner, hvis skatteprocent er større end eller lig med tillægsskatteprocenten, svares ikke tillægsskat. Tillægsskat pålignes kun skatteydere, hvis ansatte indkomst efter fradrag i medfør af § 8 overstiger 16 000 kr., og svares alene af den del af indkomsten (d. v. s. den i medfør § 8 reducerede indkomst), der overstiger dette beløb.

Den for svarelse af tillægsskat foreslåede indkomstgrænse på 16 000 kr. svarer for sam-

beskattede ægtefællers vedkommende til en samlet indkomst (d. v. s. en indkomst uden § 8-fradrag og uden fradrag for betalt skat og forsikringer m. v.) på ca. 19—22 000 kr.

Den foreslåede ordning hviler som tidligere bemærket på samme grundprincip som den af skattelovskommissionen foreslåede udligning af den kommunale beskatning. Når bortses fra reglerne om den tekniske gennemførelse af ordningen, adskiller denne sig fra kommissionens forslag *dels* derved, at udligningen ikke finder sted på basis af den beregnede gennemsnitlige beskatningsprocent for den pågældende del af indtægtsmassen, men derimod på basis af denne procent med tillæg af 3—4 (altså på et beskatningsniveau, der er ikke uvæsentligt højere end efter kommissionens forslag), *dels* ved, at der ikke bliver tale om nedslag i skatten i kommuner med et beskatningsniveau, der er højere end udligningsniveauet.

At man har valgt at foreslå udligningen gennemført på et niveau, der er højere end det, der angives af den beregnede gennemsnitlige beskatningsprocent, skyldes navnlig, at der derved skabes mulighed for at kombinere udligningen med en vis opsparring til fordel for samtlige kommuner, jfr. herved de i lovforslagets afsnit II foreslåede regler om tilskud til kommuner.

Såfremt den her foreslåede ordning havde været gældende i skatteåret 1951—52, ville provenuet af den kommunale tillægsskat have udgjort ca. 35 mill. kr. Om tillægsskattens virkning for de enkelte skatteydere henvises til tillægget til nærværende bemærkninger.

Bestemmelserne i forslaget § 12, stk. 2 og 3, om grundlaget for skatteberegningen m. v. er optaget uændret fra kommissionsudkastet. Af praktiske hensyn har man i stk. 1 indsat en bestemmelse om, at skattebeløb afrundes nedad til nærmeste antal hele kroner.

Til § 13.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 1 om, at den kommunale skat skal forfalde til betaling samtidig med skatten til staten, hvilken bestemmelse ligeledes er overført fra kommissionsudkastet, ville være en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af den af skattelovskommissionen foreslåede udligningsordning. Selv om der efter den her foreslåede ordning ikke består nogen nødvendighed for at ophæve den bestående adgang for kommunerne

til inden for visse grænser — og med tilsynsmyndighedens godkendelse — selv at fastsætte terminerne for opkrævningen af den kommunale skat, vil en ordning med sammenfaldende betalingsterminer for statsskat og kommuneskat dog indebære så betydelige fordele — såvel for myndighederne som for skatteyderne — at man har ment at burde foreslå kommissionsudkastets regel gennemført.

Forslaget vil medføre, at skatten i København, på Frederiksberg og i købstæderne skal opkræves i tiendedelsrater med forfaldstid henholdsvis den 1. juli, 1. august, 1. september, 1. oktober, 1. november, 1. januar, 1. februar, 1. marts, 1. april og 1. maj, hver gang med betalingsfrist til og med den 20. i samme måned, og i de øvrige kommuner — normalt — i fjerdedelsrater med forfaldstid henholdsvis den 1. juli, 1. oktober, 1. januar og 1. april, hver gang med betalingsfrist til og med den 3. i den følgende måned, jfr. i det hele nærmere statsskattelovforslagets § 209. — Under hensyn til, at overgang til en sådan ordning vil kunne medføre likviditetsmæssige vanskeligheder for kommuner, der hidtil har anvendt tidligere opkrævningsterminer, har man i forslaget optaget en bestemmelse, hvorefter det, når forholdene i særlig grad taler derfor, kan tillades, at overgangen til den nye ordning sker gradvis over et tidsrum af højst 5 år.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 3 svarer til kommissionsudkastets § 10, stk. 2.

Med hensyn til bestemmelsen i stk. 4 bemærkes, at der efter den gældende lovgivning ikke er hjemmel til at opkræve morarenter af kirkelige afgifter, der ikke betales rettidigt, og at kirkelige afgifter ikke antages at være omfattet af de særlige regler, der kommer til anvendelse, når det ved behandlingen af et dødsbo viser sig, at afdøde har betalt for lidt i skat. Ved den her foreslåede bestemmelse og ved bestemmelserne i statsskattelovforslagets § 207 bliver kirkelige afgifter med hensyn til opkrævning m. v. og med hensyn til virkningerne af urigtig selvangivelse m. v. i enhver henseende undergivet samme regler som den kommunale indkomstskat.

Til § 14.

De i statsskattelovforslagets kapitel 16 indeholdte bestemmelser, hvortil der henvises i paragraffen, svarer i det alt væsentlige til de hidtil gældende bestemmelser på dette område,

jfr. lov nr. 392 af 12. juli 1946 om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v. samt § 44 i kommuneskatteloven af 18. februar 1937.

Til § 15.

Ved bestemmelserne i paragraffens stk. 1 om adgangen til at eftergive kommunal skat er der ikke foreslået nogen ændring i de hidtil gældende regler på dette område, jfr. § 39 i kommuneskatteloven af 18. februar 1937 og § 7, stk. 2, i den kommunale valglov (lovbekendtgørelse nr. 336 af 22. december 1953). Bestemmelserne i den foreliggende skikkelse er ikke ganske tilfredsstillende. Der er således bl. a. trang til en regel, der tillader delegation af eftergivelsesbeføjelsen, ligesom der kunne være anledning til at tage under overvejelse, om reglerne ikke bør ændres således, at der bliver mulighed for fuldstændig skatteeftergivelse i tilfælde, hvor skatteevnen må anses for at være helt bortfaldet. Under hensyn til bestemmelsernes nøje sammenhæng med skattesvarelsesbestemmelserne i den kommunale valglov har man dog ikke ment i denne forbindelse at burde stille forslag om nogen ændring.

Til §§ 16—21.

I forslaget afsnit II, omfattende §§ 16—21, gives der regler om oprettelse af en kommunal tilskudsfond til opsamling af provenuet af den kommunale tillægsskat (jfr. forslaget § 7) og om anvendelse af denne fonds midler til ydelse af tilskud til kommunerne. Som anført i de almindelige bemærkninger træder disse regler i stedet for de i §§ 8—11 i den kommunale ejendomsskattelov og i § 6 i loven om den fælleskommunale udligningsfond indeholdte bestemmelser henholdsvis om ydelse af statstilskud til delvis dækning af den amtskommunale grundskyld og om ydelse af tilskud af den fælleskommunale udligningsfond til særligt vanskeligt stillede kommuner samtidig med, at de supplerer disse tilskudsordninger ved at åbne adgang til under arbejdsløshed af et vist omfang at yde tilskud til bymæssige kommuner.

I sin skitse til nyordningen af de sociale tilskud udtalte skattelovskommissionen sig for, at der blev ydet en vis økonomisk støtte til kommuner med ekstraordinær stor arbejdsløshed, og anbefalede overvejelse af en tilskudsordning, der skulle træde i funktion, når an-

tallet af afkontrollerede arbejdsløshedsdage blandt en kommunes beboere i et kalenderår havde overstøget et nærmere fastsat antal dage pr. indbygger.

Man har imidlertid fundet det betænkeligt i lovgivningen at binde sig til at fordele større tilskudsbeløb efter bestemte fastlagte kriterier, idet det næppe vil være muligt at forudse, hvorledes en fremtidig konjunkturedgang vil påvirke de beløb, der er adgang til at udbetale efter lovens regler, ligesom en konjunkturedgangs økonomiske virkning for kommuner af vidt forskellig struktur vanskeligt kan bedømmes på forhånd.

For at kunne skaffe hurtig og rimelig afpasset hjælp til nødstedte kommuner under konjunkturedgang stilles der her forslag om en ordning, der skaber mulighed for at yde tilskud til kommunerne i perioder, hvor hele landet har lavkonjunktur — enten i landbruget eller i byerhverv — men således at fordelingen af tilskudene mellem de i betragtning kommende kommuner først fastlægges i den givne situation af indenrigs- og boligministeren efter indstilling af et særligt sagkyndigt råd.

Bestemmelserne i forslaget § 19 om ydelse af tilskud til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld er i overensstemmelse hermed udformet således, at der alene er fastsat en størstegrænse for de midler, der i det enkelte år kan udbetales af fonden som tilskud, og at der — i modsætning til, hvad der gælder under den bestående ordning — bliver mulighed for at skønne over, hvorledes tilskudsbeløbet skal fordeles på de enkelte amtskommuner, og i hvilket omfang det skal komme de forskellige grupper af ejendomsbesiddere til gode. Det bemærkes herved dels, at en periode med svigtende konjunkturer for landbruget kan gøre sig gældende med forskellig styrke i de forskellige egne af landet, dels, at visse grupper af ejendomsbesiddere i amtskommunerne kun i mindre omfang vil blive berørt af en landbrugskrise. Dette sidste vil navnlig gælde i forstadskommunerne til de større byer og i andre større bymæssige bebyggelser.

Maksimumsgrænsen for det samlede årlige tilskud er foreslået fastsat til 8 mill. kr. for hver påbegyndt halve procent, landbrugets forrentningsprocent af den investerede kapital er mindre end 4, hvorved det maksimale tilskud ved en forrentningsprocent på 0 vil blive

64 mill. kr. Maksimumsbeløbet for statstilskudet til amtskommunerne efter den kommunale ejendomsskattelov af 1933 er 20 mill. kr., og der er således ved forslaget taget rimeligt hensyn til den siden 1933 stedfundne økonomiske udvikling.

Efter den gældende ordning beregnes statstilskudet på grundlag af landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien. Når der her stilles forslag om, at tilskudet beregnes i forhold til landbrugets forrentningsprocent af den investerede kapital, skyldes dette, at denne procent giver et bedre udtryk for konjunktursvingningerne i landbrugets indtægter end forrentningsprocenten af handelsværdien. Det bemærkes herved, at beregningen af forrentningsprocenten af den investerede kapital først er påbegyndt efter 1933-lovens vedtagelse.

I forslaget § 20 er det foreslået, at der blandt de kommuner, hvor mindst halvdelen af indbyggerne er bosat i bymæssige bebyggelser fordeles et beløb af indtil 10 mill. kr. årligt for hver påbegyndt procent, arbejdsløshedsprocenten for landet som helhed for det nærmest forudgående kalenderår måtte overstige 15. Også for dette tilskuds vedkommende er reglerne udformet således, at det ved fordelingen af tilskudet på de enkelte kommuner bliver muligt at tage hensyn til, at en konjunkturedgang ikke vil berøre alle kommuner lige føleligt.

Ved fastsættelsen af den arbejdsløshedsprocent, der skal være bestemmende for, om tilskud kan ydes, må det tages i betragtning, at der også i år med gode konjunkturer vil forekomme en vis arbejdsløshed. Den ureducerede arbejdsløshedsprocent har i årene 1931—1953 bevæget sig således:

Kalenderår	Arbejdsløshedsprocent
1931	17,9
1932	31,7
1933	28,8
1934	22,1
1935	19,7
1936	19,1
1937	21,7
1938	21,3
1939	18,4
1940	23,9
1941	18,4
1942	15,1
1943	10,7

Kalenderår	Arbejdsløshedsprocent
1944	8,3
1945	13,4
1946	8,9
1947	8,9
1948	8,6
1949	9,6
1950	8,7
1951	9,7
1952	12,5
1953	ca. 9,2

Under hensyn hertil har man fundet det passende at sætte grænsen ved en arbejdsløshedsprocent på 15.

Ved fastsættelsen af de beløb, der kan udbetales til de heromhandlede kommuner og til amtskommunerne, er der taget hensyn til omfanget af den samlede kommunale skatteudskrivning i hvert af de to områder.

Ved forslagens § 21 foreslås det beløb, der efter de gældende regler kan ydes til særlig vanskeligt stillede kommuner, under hensyn til den stedfundne økonomiske udvikling forhøjet fra 1 mill. kr. årligt til 5 mill. kr. årligt.

De omhandlede tilskud foreslås med tilslutning fra folketingets finansudvalg ydet af indenrigs- og boligministeren efter indstilling af et særlig sagkyndigt råd, om hvis nedsæt-

telse der er givet regler i forslagens § 18, stk. 2.

Som et led i den i forbindelse med nærværende lovforslag og statsskattelovforslaget foreslåede omlægning af de offentlige indtægter og udgifter stilles der ved nærværende lovforslags § 23 forslag om ophævelse af lov nr. 100 af 14. april 1937 om en fælleskommunal udligningsfond. Da de midler, der vil blive opsamlet i den heromhandlede tilskudsfond, udelukkende skal kunne anvendes til fordel for kommunerne, har man fundet det naturligt, at tilskudsfonden overtager den beholdning, der måtte være tilbage i den fælleskommunale udligningsfond, efter at denne fonds forpligtelser er fyldestgjort.

De i forslagens § 17, stk. 1, foreslåede terminer for tillægsskattens indbetaling fra kommunerne svarer til de i statsskattelovforslages § 209, stk. 5, anførte terminer for indbetaling af statsskatten. Bestemmelsen i paragraffens stk. 3, hvorefter der af statskassen skal godskrives tilskudsfonden en rentegodtgørelse af 4 pct. årlig af det beløb, som statskassen til enhver tid ligger inde med på fondens vegne, er optaget med § 23, stk. 4, i loven om en fælleskommunal udligningsfond som forbillede.

Bilag.

Samlet oversigt over forslagene til skatte- og tilskudsreform.

I det følgende skal gives en kort oversigt over indholdet og virkningerne af alle de lovforslag, som skatte- og tilskudsformforslaget omfatter. Det drejer sig om følgende lovforslag:

1. Forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding.
2. Forslag til lov om ejendomsskyld til staten.
3. Forslag til lov om kommunal indkomstskat m. m.
4. Forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter.
5. Forslag til lov om børnetilskud.
6. Forslag til lov om ændringer i forsorgsloven, folkeforsikringsloven, lov om arbejdsløshedsforsikring og arbejdsanvisning m. v., lov om mælkehjælp og lov om husmoderafløsning (om refusion af kommunernes udgifter m. m.).
7. Forslag til lov om ændring af beskæftigelsesloven samt af lov om tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond til visse kommunale arbejder.
8. Forslag til lov om ændring af lærerlønningensloven og lov om statstilskud til Københavns kommunale skolevæsen (om refusion af kommunernes udgifter til lærerløn og -pension m. m.).
9. Forslag til lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m.
10. Forslag til lov om ændring af statstilskud

til forskellige udgifter vedrørende sundhedsvæsenet.

11. Forslag til lov om sygehusvæsenet.
12. Forslag til lov om ændring i lov om afgift på omsætningen af stærke drikke.
13. Forslag til lov om ændring i lov om afgift af forlystelser.
14. Forslag til lov om ændring i lov om totalisatorspil.
15. Forslag til lov om ændring i lov om afgift af gevinster i Klasselotteriet.
16. Forslag til lov om ændring i lov om tipping.

Udgangspunktet for de stillede lovforslag har været skattelovskommissionens betænkning. Kommissionens forslag er dog på mange punkter ændret, ligesom enkelte af kommissionsforslagene helt er udeladt, medens til gengæld enkelte nye områder er inddraget i den foreslåede omlægning.

Der vil for hvert enkelt område blive gjort opmærksom på, hvorvidt og i hvilket omfang man har fraveget skattelovskommissionens forslag (i det følgende kaldet: »kommissionsudkastet«).

I afsnit I behandles de foreslåede omlægninger af tilskudene til kommunerne og de i forbindelse hermed foreslåede ændringer i visse offentlige afgifters fordeling. I afsnit II omtales de foreslåede ændringer i ejendomsbeskatningen og i afsnit III de foreslåede ændringer i indkomst- og formuebeskatningen.

I. Tilskud til kommunerne.

I det følgende skal gives en kort fremstilling af forslagene om ændret fordeling af de offentlige udgifter og indtægter mellem stat og kommuner. I afsnit A. foretages en gennemgang af forslagernes hovedindhold, og i afsnit B. omtales forslagernes samlede økonomiske virkninger for kommunekasserne og statskassen.

A. Forslagenes indhold.

1. Ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond.

I overensstemmelse med kommissionsudkastet foreslås det, at den fælleskommunale udligningsfond og den særlige fælleskommunale udligningsskat ophæves. Den fælleskommunale skatteudskrivning foreslås overført til staten,

der til gengæld overtager de af udligningsfonden hidtil afholdte udgifter, idet der dog med hensyn til tilskudet til kommunernes udgifter til skolevæsen, socialvæsen og sygehusvæsen stilles forslag om visse ændringer i tilskudsprincipperne, jfr. nærmere nedenfor pkt. 2.—4.

Udligningsfondens formue ved nyordningens ikrafttræden foreslås overført til en ny fond: »Den kommunale tilskudsfond«, hvorfra der dels årligt skal ydes tilskud til særlig vanskeligt stillede kommuner, dels i år, hvor kommunernes beskatningsgrundlag som følge af konjunkturudviklingen er forringet, skal ydes tilskud til større kredse af kommuner til letelse af den kommunale beskatning. De igennem de fælleskommunale skatter opsamlede midler skal således fremdeles komme kommunerne til gode.

2. Statens tilskud til de sociale udgifter.

Kommissionsudkastet skitserede på dette område en ordning, hvorefter staten til de sociale udgifter, der for tiden fordeles mellem flere offentlige kasser, skulle yde tilskud med nærmere fastsatte procentdele af udgifterne. Disse udgifter skulle deles i 2 grupper — i det følgende kaldet gruppe A og gruppe B — således at der kun blev tale om 2 tilskudsprocenter, der skulle fastsættes forholdsvis højere i gruppe B end i gruppe A. Fordelingen af de sociale udgifter mellem gruppe A og gruppe B og fastsættelsen af de to procentsatser skulle foretages under hensyn til udgiftsområdernes karakter, herunder hvilken indflydelse kommunerne har på udgifternes afholdelse og omfang.

Denne skitse, der i betydelig grad forenkler de gældende refusionsordninger, har man i alt væsentligt fulgt, også med hensyn til hvilke udgiftsposter der skal placeres i hver af de to grupper. Dog foreslås det, at den del af udgifterne til invaliderente, der ikke kan bæres af invalideforsikringsfonden, og som efter kommissionsudkastet var anbragt i gruppe B, helt overtages af staten.

Man har endvidere — som kommissionsudkastet — ikke fundet anledning til at foreslå ændringer på de områder, hvor udgiften efter de gældende regler enten i sin helhed afholdes af eller refunderes af statskassen eller alene bæres af vedkommende kommune, ligesom man heller ikke har fundet anledning til at foreslå ændringer af de regler, der efter kommissions-

betænkningens afgivelse er indføjjet i forsorgsloven med hensyn til afholdelsen af udgifterne til forebyggende børneforsorg m. v. Dog er den andel af udgifterne, der hidtil har været båret af den fælleskommunale udligningsfond, foreslået overtaget af staten. Endvidere foreslås det — på linie med kommissionsudkastet — at staten overtager de tilskud, der efter reglerne om mellemkommunal refusion pålignes kommunerne som tilskud til arbejdsløsheds-kasser m. v., sygekasser og private opdragel-seshjem.

Kommissionsudkastet foreslog tillige, at det mellemkommunale refusionsforbund blev ophævet. Da refusionsforbundet — som også fremhævet af kommissionen — betyder en ikke uvæsentlig udligning af de sociale udgifter til fordel for kommuner med forholdsvis ringe bæregrundlag, forudsatte kommissionsudkastet, at de uheldige virkninger af refusionsforbundets ophævelse blev modvirket derved, at tilskudsprocenterne blev fastsat så højt, at statens samlede tilskud til de sociale udgifter blev forhøjet med ca. 50—60 mill. kr. udover den forhøjelse, der følger af statens overtagelse af den fælleskommunale udligningsfunds udgifter.

Til belysning af den udligning, der for tiden sker gennem det mellemkommunale refusionsforbund, og som vil bortfalde, hvis denne refusionsordning ophæves, skal gives en oversigt over de af de enkelte kommunegrupper for regnskabsåret 1951—1952 anmeldte og pålygnede beløb til refusionsforbundet:

Mellemkommunal refusion 1951—52.

Mill. kr.	1 Udgifter anmeldt til refusions- forbundet	2 Beløb på- lignet til refusions- forbundet	3 Netto- resultat: udgift + indtægt ÷ (kol. 2 ÷ kol. 1)
København . . .	37,3	33,5	÷ 3,8
Frederiksberg ..	4,8	5,4	+ 0,6
Gentofte	1,9	4,7	+ 2,8
Hovedstaden ...	44,0	43,6	÷ 0,4
Købstæder	49,5	40,6	÷ 8,9
Sognekommuner	71,7	81,0	+ 9,3
Hele landet . . .	165,2	165,2	0

Hvis man — som kommissionsudkastet — ville ophæve refusionsforbundet og foreslå de refusionsprocenter, som er forudsat i betænk-

ningen, ville dette for 1951—52 have medført en merudgift for staten på omkring 90 mill. kr. Da man ikke har anset det for hensigtsmæssigt at forøge statens udgifter og dermed statens skatteudskrivning med et sådant beløb, har man i stedet foreslået en løsning, der ikke blot medfører den af kommissionsudkastet tilsigtede forenkling af kommunernes regnskabsførelse, men tillige bevarer refusionsforbundets udlignende virkninger, samtidig med at statskassens udgifter ikke forøges.

Dette resultat opnås ved at fastsætte tilskud til udgifterne i gruppe A til 50 pct. og til udgifterne i gruppe B til 95 pct. og derefter — efter regnskabsårets udgang — påligne kommunerne $\frac{1}{3}$ af det samlede udbetalte tilskud efter tilsvarende regler som tidligere anvendt ved fordeling af refusionsforbundets udgifter.

Ved fastsættelsen af disse satser er der taget hensyn til, at tilskudet i gruppe B bør være en del større end tilskudet i gruppe A, at det samlede statstilskud — efter at den fornævnte trediedel af tilskudet er pålignet kommunerne — bliver af samme størrelse som den andel af udgifterne, der hidtil har været båret af statskassen og den fælleskommunale udligningsfond tilsammen, og at kommunernes endelige andel af hver enkelt af de betydeligste udgiftsposter bliver nogenlunde uændret.

Forslaget angående de sociale udgifters fordeling kan herefter resumeres således:

- a. Til kommunernes sociale udgifter ifølge lov om offentlig forsorg — bortset fra udgifter til børn af enker og enkemænd m. fl. og til hjælp til kronisk syge — samt til kommunernes udgifter til mælkehjælp og husmoderafløsning (gruppe A) yder staten tilskud på 50 pct. af de afholdte udgifter.
- b. Til kommunernes udgifter til aldersrente, børn af enker og enkemænd m. fl. og hjælp til kronisk syge (gruppe B) yder staten tilskud på 95 pct. af de afholdte udgifter.
- c. Af det samlede statstilskud, der for et regnskabsår udbetales til kommunerne i medfør af reglerne under punkt a. og b., påligner staten kommunerne en trediedel af beløbet. Det beløb, der pålignes kommunerne, fordeles med $\frac{1}{3}$ i forhold til disses indbyggertal, $\frac{1}{3}$ i forhold til de ansatte indkomster og $\frac{1}{3}$ i forhold til de afgiftspligtige grundværdier.

d. Staten overtager den andel af udgifterne til invaliderente, der ikke kan bæres af invalideforsikringsfonden, og de udgifter, der efter reglerne for mellemkommunal refusion pålignes kommunerne som tilskud til arbejdsløsheds- og fortsættelseskasser, sygekasser og private opdragelseshjem.

De nærmere regler vedrørende de sociale udgifters fremtidige fordeling indeholdes i forslag til lov om ændringer i forsorsloven m. fl. love, og angående enkeltheder i de foreslåede regler samt de gældende regler for udgifternes fordeling henvises til bemærkningerne til dette lovforslag.

Til imødegåelse af fremtidige økonomiske vanskeligheder for kommunerne foreslår man — på linie med kommissionsudkastet — at der skabes hjemmel for at yde kommunerne en vis økonomisk støtte i eventuelle konjunkturedgangsperioder. Man har dog — i modsætning til kommissionsudkastet — ikke fundet det hensigtsmæssigt at binde sig til bestemte fordelingskriterier, men indskrænket sig til i loven at fastsætte de almindelige betingelser for, hvornår tilskud kan udbetales og med hvor store beløb. Derimod foreslås fordelingen af tilskudene mellem de i betragtning kommende kommuner først fastlagt i den givne situation af indenrigs- og boligministeren efter indstilling af et særligt sagkyndigt råd, hvori indtræder repræsentanter for indenrigs- og boligministeriet, finansministeriet, Københavns kommune og de kommunale organisationer.

De almindelige betingelser for tilskudsbeløbenes udbetaling foreslås fastsat således, at der blandt kommuner, hvori mindst halvdelen af indbyggerne er bosat i bymæssige bebyggelser, fordeles et beløb af indtil 10 mill. kr. årligt for hver påbegyndt procent, arbejdsløshedsprocenten for hele landet i et kalenderår måtte overstige 15, og at der til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld ydes tilskud indtil et samlet beløb af 8 mill. kr. for hver påbegyndt halve procent, landbrugets forrentningsprocent i et kalenderår måtte være mindre end 4.

Herudover foreslås det, at tilskudet til særlig vanskeligt stillede kommuner forhøjes fra indtil 1 mill. kr. til indtil 5 mill. kr.

De omhandlede tilskud foreslås ydet af en fond, som samtidig foreslås oprettet, og som benævnes: »Den kommunale tilskudsfond«. Fondens midler — hvori den fælleskommunale

udligningsfonds formue ved nyordningens ikrafttræden skal indgå — tilvejebringes iøvrigt ved opsamling af det årlige provenu af den nedenfor i afsnit III omhandlede kommunale tillægsskat, der foreslås pålignet kommunale skatteydere i de kommuner, hvis skatteprocent ikke overstiger en nærmere fastsat størrelse, af den del af indkomsten, der overstiger 16,000 kr.

De nærmere regler om den kommunale tilskudsfond og dens anvendelse er optaget i §§ 16—21 i foranstående forslag til lov om kommunal indkomstskat m. m., til hvilke bestemmelser med bemærkninger man iøvrigt skal henvise.

3. Statens tilskud til kommunernes skoleudgifter.

Efter de gældende regler ydes der tilskud til kommunernes udgifter til skolevæsen både fra staten og den fælleskommunale udligningsfond. Statens tilskud ydes i forhold til udgifterne til lærerlønninger og pensioner, medens tilskudet fra udligningsfonden beregnes som et vist beløb pr. barn, der varierer efter den pågældende kommunes skoleudgifter pr. barn. Til kommunerne uden for København ydes der desuden tilskud til lærerlønninger og pension fra skolefonden, hvis samlede udgifter atter fordeles mellem vedkommende amtskommune og de i amtet beliggende købstæder efter folketal. Der gælder ikke nogen fælles fordelingsregel mellem staten, kommunen og skolefonden for udgifterne til lærerløn og -pension, men der er ved lov fastsat en særlig fordelingsprocent for grundlønnen, en anden fordelingsprocent for reguleringstillægget, en tredje for det almindelige pensionsgivende tillæg o.s.v.

For så vidt angår kommunerne uden for København foreslås det nu — i overensstemmelse med kommissionsudkastet — at erstatte det nuværende tilskud fra staten og udligningsfonden med et statstilskud, der for alle udgifter til lærerlønning m. v. fastsættes til samme procentdel af udgiften, dog således, at de udgifter til kommunale løntillæg, faglærere, overtimebetaling m. m., der efter de gældende regler afholdes af kommunerne alene, også vedblivende holdes uden for refusionsordningen. Udgifterne til efterindtægt, pension og ventepenge foreslås helt overtaget af staten. De udgiftsandele, der ikke dækkes af staten, foreslås udredet af vedkommende købstad- eller sognekommune, således

at skolefondens andel i udgifter til lærerløn og -pension helt bortfalder.

Den fælles procentsats for statstilskudet til lærerlønningerne foreslås fastsat til 80 pct., hvorved statens udgifter til lærerløn og -pension vil blive praktisk talt af samme størrelse som statens hidtidige tilskud til lærerløn og -pension og tilskudet fra udligningsfonden til sammen.

For så vidt angår Københavns kommune, der ikke er undergivet lærerlønningens regler, foreslog kommissionsudkastet, at Københavns kommune, der efter de gældende regler får tilskud med samme beløb pr. barn i de kommunale skoler, som landets øvrige kommuner gennemsnitlig modtager, fremtidig skulle have tilskud med samme beløb pr. barn, som Frederiksberg kommune modtager.

Da imidlertid børneantallet i København i de senere år er steget betydeligt stærkere end på Frederiksberg, ville den af kommissionsudkastet foreslåede tilskudsregel give Københavns kommune fuld dækning for alle sine udgifter til lærerløn og -pension. Man har derfor i stedet foreslået, at der gives Københavns kommune samme løntilskud pr. barn som det gennemsnitlige løntilskud pr. barn i Frederiksberg, Gentofte og de købstæder, der har over 75,000 indbyggere. Til Københavns kommunes udgifter til pension foreslås — i overensstemmelse med kommissionsudkastet — ydet et tilskud, der udgør samme procent af statstilskudet til lærerløn, som statens udgifter til lærer-pensioner i landets øvrige kommuner udgør af lærerløntilskudet til disse kommuner.

De nærmere regler for fordelingen af udgifterne til lærerløn og -pension indeholdes i forslag til lov om ændring af lærerlønningens loven og af lov om statstilskud til Københavns kommunale skolevæsen, til hvis bemærkninger man iøvrigt skal henvise.

4. Statens tilskud til de kommunale sygehuse.

De kommunale sygehuse drives af amts- og bykommuner, og til delvis dækning af udgifterne ved driften af sygehusene modtager kommunerne efter de gældende regler et tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond, der udgør 6,40 kr. pr. sygedag og 12,00 kr. pr. indbygger. Tilskudssatserne er fastsat således, at tilskudet for hele landet som gennemsnit udgør ca. 50 pct. af nettoudgifterne, og således at halvdelen af det samlede tilskudsbeløb fordeles i forhold til kommunernes indbygger-

antal og halvdelen i forhold til antallet af sygedage. Tilskudet til den enkelte kommune kan dog aldrig overstige hverken 100 pct. af kommunens faktiske nettoudgifter til sygehusvæsen, bortset fra udgifter til forrentning og afskrivning, eller 75 pct. af de beregnede nettoudgifter, efter at betalingstaksten for patienter er ansat til 2,50 kr. pr. sygedag.

Kommissionsudkastet foreslog ingen ændring i denne tilskudsberegning, men foreslog til gengæld, at den del af amtskommunernes udgifter til sygehusvæsen, der ikke blev dækket ved tilskud, blev dækket af amtskommunerne ved udskrivning på sognekommunerne.

Da man — som nærmere anført nedenfor under afsnit II — ikke har fundet det ønskeligt at lade amtskommunerne dække en del af deres skattebehov ved udskrivning på sognekommunerne, har man — for at lette amts- og bykommunerne for en del af de i de senere år stærkt stigende sygehusudgifter — i stedet for foreslået, at tilskudet forhøjes fra 50 pct. til 60 pct. af de samlede nettoudgifter. Denne ordning vil komme ikke blot amtskommunerne, men også bykommunerne til gode. Samtidig foreslås det, at det samlede tilskudsbeløb for hele landet hvert år fastsættes til 60 pct. af nettoudgifterne, hvorved tilskudet automatisk vil stige eller falde med de samlede nettoudgifter. Endvidere foreslås det, at tilskudet til de enkelte amts- og bykommuner fremtidig alene fordeles i forhold til antallet af sygedage, hvorved den forskel, der hidtil har været i den procentvise dækning af udgifterne, som tilskudet giver de enkelte kommuner, formindskes noget.

Endelig foreslås det, at de hidtil gældende maksimumsgrænser for tilskudet til den enkelte kommune erstattes af en maksimumsgrænse på 90 pct. af de faktiske nettoudgifter.

Tilskudet, der hidtil har været ydet af udigningsfonden, foreslås fremtidig afholdt af statskassen.

De nærmere regler om tilskudets beregning m. v., indeholdes i forslag til lov om sygehusvæsenet, til hvis bemærkninger man iøvrigt skal henvise.

5. Statens tilskud til forskellige sundhedsudgifter.

I henhold til de forskellige love yder staten kommunerne 50 pct. refusion af forskellige udgifter inden for sundhedsvæsenets område. Det drejer sig om udgifterne til difterivacci-

nation m. m., sundhedsplejersker, helbredsundersøgelse af børn, skolelægeordningen, distriktsjordemødre og tuberkulosestationer.

Da disse udgiftsområder har nær tilknytning til sygehusvæsenet, foreslås det som en konsekvens af sygehustilskudets forhøjelse, at statens tilskud til de nævnte udgifter forhøjes fra 50 pct. til 60 pct.

Endvidere foreslås det, at statens tilskud til tuberkulosehospitaler m. v., der for tiden andrager 9 kr. pr. sygedag, forhøjes til en takst, der svarer til ca. 60 pct. af nettoudgifterne ved driften af disse hospitaler.

Endelig er det tanken at yde Københavns kommune, der er den eneste kommune i landet, der driver sindssygehospital, et forøget tilskud til driften af Sct. Hans hospital og de psykiatriske modtageafdelinger på Københavns kommunes hospitaler. Denne ordning vil kunne gennemføres uden ændringer i lovgivningen.

Angående de nærmere regler om disse tilskud henvises til forslag til lov om ændring af statstilskud til forskellige udgifter vedrørende sundhedsvæsenet og bemærkningerne hertil.

6. Statens tilskud til visse mindre kommunale udgifter.

På forskellige mindre udgiftsområder etableres der efter de gældende regler fordeling af udgifterne mellem staten på den ene side og amts- og bykommuner på den anden side, således at fordelingen mellem stat og kommuner foregår efter forskellige kriterier. I flere tilfælde fordeles de kommunale andele af udgifterne derpå efter andre kriterier blandt et større eller mindre antal kommuner. Det drejer sig bl. a. om udgifterne til mødrehjælpsinstitutioner, beneficerede retssager, omskrivning af tinglysningskontorernes realregistre m. v., udgifterne i anledning af smitsomme sygdomme hos husdyr og planter og udgifterne ved foranstaltninger mod oldenborrer.

Som et led i den tilsigtede forenkling af de mange eksisterende refusionsordninger foreslås det, at udgifterne på de nævnte områder overtages af statskassen. Forslagets gennemførelse ville for finansåret 1951—52 have betydning en merudgift for statskassen på ca. 4,4 mill. kr.

Samtidig foreslås det, at de af amtskommunerne hidtil afholdte udgifter til driften af arbejds- og tvangsarbejdsanstalter, der ellers ville blive de eneste tilbageværende sociale ud-

gifter på amtskommunernes budgetter, overtages af sognekommunerne.

Angående de nærmere regler herom og om de gældende — ofte indviklede — regler for udgifternes fordeling henvises til forslag til lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m. og bemærkningerne hertil.

7. Kommunernes andel af visse skatter og afgifter.

I overensstemmelse med kommissionsudkastet foreslås det af forenklingshensyn, at den kommunale beskatning af aktieselskaber og af offentlige institutioner og stiftelser m. v. bortfalder. Provenuet af denne beskatning, der i 1951—52 androg knap 36 mill. kr., er indregnet i de foreslåede nye satser for beregning af selskabsskat til staten.

Ligeledes foreslås det — på linie med kommissionsudkastet — at den andel af omsætningsafgiften af stærke drikke, der tilfalder kommunerne, og som blev fikseret for hver enkelt kommune i 1946, nu overføres til statskassen. På samme måde foreslås det, at staten overtager den kommunale andel af totalisatorafgiften, der hidtil kun har været oppebåret af ganske enkelte by- og amtskommuner.

Endelig foreslog skattelovskommissionen, at staten også overtog kommunernes andel af forlystelsesafgiften, der nu andrager $\frac{1}{4}$ af biografteaterafgiften og $\frac{1}{3}$ af de øvrige forlystelsesafgifter. For i nogen grad at afbøde kommunernes indtægtstab ved de foran omhandlede afgiftsandelers bortfald foreslås det, at kommunernes andel af den samlede forlystelsesafgift forhøjes til $\frac{2}{3}$.

Der henvises angående selskabsskatten til bemærkningerne foran til forslag til lov om kommunal indkomstskat m. m. afsnit III og angående de fornævnte afgifter til de 3 lovforslag om ændringer i lov om afgift på omsætningen af stærke drikke, lov om totalisatorspil og lov om afgift af forlystelser.

B. Forslagenes økonomiske virkninger.

De økonomiske virkninger af de foran omtalte forslag er i det følgende belyst dels for kommunekasserne og dels for statskassen. Man har beregnet de forskydninger i de faktiske tilskuds samt skatte- og afgiftsbeløb, der ville være fremkommet i 1951—52, dersom

de nævnte forslag havde været gældende i dette år. De refusions- og tilskudsbeløb, der indgår i oversigterne, er beregnet på grundlag af de faktiske udgifter m. v. i 1951—52, uanset om tilskudene efter de gældende regler og forslag udbetales i samme eller senere regnskabsår. På tilsvarende måde angiver de anførte indtægtsbeløb udskrivningen for skatteåret 1951—52, selv om en del af skatterne og afgifterne først indbetales i det følgende regnskabsår.

1. Virkninger for kommunekasserne.

I vedføjede tabeller 1—4 er der redegjort for de forskydninger i kommunernes indtægter og udgifter, som forslagene vil medføre for kommunegrupperne samt for visse enkelte kommuner.

I tabel 1 er redegjort for de samlede forskydninger for samtlige kommuner, fordelt på de tre hovedstadskommuner, samtlige købstæder, samtlige sognekommuner og samtlige amtskommuner.

I tabel 2 er de tilsvarende forskydninger beregnet for 11 købstadskommuner, der er udvalgt således, at købstæder af forskellig størrelse og med forskellig indtægtsfordeling er repræsenteret.

I tabel 3 er forskydninger beregnet for 15 sognekommuner, hvoraf 6 forstadskommuner, 3 andre bymæssige kommuner og 6 egentlige landkommuner, der alle anvender ligningskala.

De nævnte købstad- og sognekommuner er udvalgt således, at de ikke alene omfatter kommuner, der kan anses for typiske for større grupper af kommuner, men også et forholdsvis stort antal kommuner, for hvilke man på forhånd måtte vente særlig store forskydninger.

Endelig er i tabel 4 beregnet de samlede forskydninger for hver enkelt amtskommune.

I tabellerne er der redegjort for, hvilke forskydninger de enkelte forslag medfører, og med hensyn til grundlaget for beregningerne henvises til de enkelte lovforslag med tilhørende bemærkninger.

I tabel 1—3 er endvidere i kol. 2 anført hvilke skattebeløb, der faktisk blev udskrevet i 1951—52 i de enkelte kommunegrupper og kommuner. De anførte skattebeløb omfatter den udskrevne ejendoms- og grundskyld til kommunerne samt opholdskommuneskatten efter nedslag for erhvervsskat til andre kom-

muner. Endvidere er de samlede forskydninger i kommunernes indtægter og udgifter udtrykt i procent af de anførte beløb for den kommunale skatteudskrivning, jfr. kol. 14.

For amtskommunernes vedkommende er forskydningerne i udskrivningen af grundskyld i tabel 4 beregnet under hensyntagen til forslaget om, at den amtskommunale ejendomsskyld bortfalder.

For 1951—52 vil resultatet af forslagene blive, at kommunernes samlede udskrivning næsten ikke ændres. For amtskommunernes vedkommende nedsættes den samlede udskrivning med ca. 15 mill. kr., medens den i alle

sognekommuner under eet forøges med et lignende beløb. For de øvrige kommunegrupper er der kun tale om relativt små forskydninger i kommunernes skatteudskrivning. Derimod kan der for enkelte kommuner blive tale om ændringer i skatteudskrivningen på godt en halv snes procent i 1951—52.

2. Virkninger for statskassen.

Ser man bort fra de finansielle virkninger af, at staten efter forslaget overtager den fælleskommunale udligningsfonds driftsindtægter og driftsudgifter, vil de samlede virkninger for statskassen blive følgende:

Forskydninger i statskassens udgifter.

Merudgift til:

socialvæsen	÷ 2,0 mill. kr.	
skolevæsen	4,4 — —	
sygehusvæsen	20,4 — —	
sundhedsvæsen iøvrigt	10,9 — —	
visse småudgifter	4,4 — —	
		38,1 mill. kr.

Merindtægt ved:

selskabsskat	35,8 mill. kr.	
omsætningsafgift af stærke drikke	10,6 — —	
forlystelsesafgift	÷ 14,2 — —	
totalisatorafgift	0,7 — —	
		32,9 — —

Statens merudgift ialt

5,2 mill. kr.

Forskellen mellem statens merudgift på 5,2 mill. kr. og kommunernes samlede merudgift på 3,1 mill. kr., tilsammen 8,3 mill. kr., hid-

rører fra forslaget om erhvervsskattens bortfald. Dette beløb vil tilfalde visse erhvervsskatteydere.

II. Ejendomsbeskatningen.

Skattelovskommissionen foreslog en række vidtgående ændringer i beskatningen såvel til staten som til kommunerne af faste ejendomme, blandt andet en fiksering og gradvis afvikling af ejendomsskylden både til staten og kommunen, en forhøjelse af grundskylden til staten og en regulering af de kommunale grundskyldspromiller med henblik på større ensartethed i promillerne.

På indeværende tidspunkt, hvor grundskyldskommissionen ikke har afsluttet sit arbejde, har man ikke fundet det hensigtsmæssigt at foretage gennemgribende ændringer i ejendomsbeskatningen, men har foreløbigt stillet forslag om at påbegynde en afvikling af bygningsskatterne.

1. Ejendomsskatter til staten.

For så vidt angår ejendomsskylden til staten har man fulgt kommissionsudkastet. Efter forslaget skal den ejendomsskyld til staten, der pr. 1. oktober 1955 påhviler de enkelte ejendomme, fikseres på disse og derefter nedskrives med 10 pct. af det fikserede beløb ved hver 5-årige almindelige vurdering, første gang ved 12. almindelige vurdering pr. 1. oktober 1960. Endvidere foreslås det i konsekvens af forslaget om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond, at staten ophører med at afgive den andel af ejendomsskylden og grundskylden, der hidtil er tilfaldet udligningsfonden. Iøvrigt foreslås der ikke ændringer i udskrivningen af grundskyld til staten. Iøvrigt

henvises til forslaget til lov om ejendomsskyld til staten og bemærkningerne hertil.

2. Ejendomsskatter til by- og sognekommuner.

For at opnå en større ensartethed i fordelingen af sognekommunernes ligning på fast ejendom og indkomst, foreslås det, at den bestående adgang til med amtsrådets godkendelse frit at fastsætte ligningsforholdet, begrænses noget, således at kommuner, hvori ligningsforholdet er under 20 pct. eller over 80 pct., i løbet af en overgangsperiode skal ændre deres ligningsforhold til mindst 20 pct. henholdsvis højst 80 pct. Kommuner, hvor ligningsforholdet er mellem 20—40 pct. og mellem 60—80 pct., kan, hvis de ønsker at ændre ligningsforholdet, kun forskyde dette henimod henholdsvis 40 pct. og 60 pct. Kommuner, hvori ligningsforholdet er mellem 40—60 pct., kan frit ændre ligningsforholdet inden for disse grænser.

For bykommunernes vedkommende foreslås det, at de bestående ret snævre grænser for grundskyldspromillernes forhøjelse afskaffes samtidig med, at kommunernes adgang til at nedsætte de — overalt forholdsvis lave — grundskyldspromiller bortfalder.

Endelig foreslås det, at den gældende regel om, at ejendomsskyldspromillen i by- og sognekommuner skal udgøre $\frac{3}{4}$ af grundskyldspromillen ændres derhen, at forholdet mellem promillerne højst kan være $\frac{3}{4}$.

3. Ejendomsskatter til amtskommuner.

Ifølge kommissionsudkastet skulle den del af amtskommunernes sygehusudgifter, der ikke blev dækket gennem tilskud, udskrives på sognekommunerne.

Ved nærværende forslag har man i stedet for valgt at nedsætte den amtskommunale skatteudskrivning gennem en begrænsning af amtskommunernes udgifter. Denne udgiftslettelse opnås ved forslagene dels om forhøjelse af tilskudene til sygehusvæsen, dels om nedsættelse af amtskommunernes bidrag til skolefondene, og dels om statens overtagelse af amtskommunernes udgifter på forskellige mindre udgiftsområder, jfr. foran afsnit I. A. 3.—6. Ved disse forslag vil amtskommunernes samlede udgifter falde med et beløb, der for 1951—52 kan anslås til ca. 15,7 mill. kr., og samtidig foreslås sognekommunernes udgifter til socialvæsen og skolevæsen forøget med et tilsvarende beløb. Den samlede virkning heraf bliver således i realiteten en overførsel af skatteudskrivning fra amtskommunerne til sognekommunerne uden påligning af bidrag fra sognekommunerne til amtskommunerne.

Den nævnte lettelse i den amtskommunale beskatning foreslås gennemført således, at den amtskommunale ejendomsskyld helt bortfalder, og udskrivningen fremtidig alene sker i form af grundskyld. Som følge af amtskommunernes udgiftslettelse vil der i de fleste amter — udover ejendomsskyldens bortfald — tillige kunne ske en nedsættelse af grundskyldspromillen. Kun i 4 amter vil en forhøjelse af grundskyldspromillen blive nødvendig, uden at promillen dog herved væsentligt kommer til at overstige gennemsnitspromillen for alle amtskommuner. Forskydningerne i amtskommunernes grundskyldspromiller, beregnet for skatteåret 1951—52, fremgår af vedføjede tabel 4.

De hidtil gældende regler om tilskud til nedbringelse af den amtskommunale grundskyld varierende med landbrugets forrentningsprocent foreslås ændret og tilskudsbeløbene forhøjet, jfr. foran under afsnit I. A. 2.

III. Skat af indkomst, formue og kapitalvinding.

A. Indkomstskat af personer og børnetilskud.

1. De gældende regler.

I de senere år er der foruden indkomstskat til staten, opholdskommuneskat, erhvervsskat, samt kirkelige afgifter udskrevet indkomstskat til den fælleskommunale udligningsfond og desuden særlige værneskatter og tillægsindkomstskatter til staten. Disse mange indkomstskatter udskrives på grundlag af skatteyderens skattepligtige indkomst, der fremkommer ved, at der fra den samlede indkomst trækkes fradrag for visse forsikringsudgifter, samt ind-

komst- og formueskattebeløb, som er forfaldne og betalt i det indkomstår, der ligger til grund for skatteansættelsen. Skatteydere, der er fyldt 65 år samt alders- og invaliderentemodtagere får — for så vidt deres indkomst ikke overstiger visse grænser — nedslag i selve indkomstansættelsen efter særlige regler, der er fastsat i de årlige ligningslove.

Forinden skattebeløbene udregnes, foretages der forskellige fradrag i de skattepligtige indkomster. Fradrag for børn under 16 år indrømmes ved beregningen af samtlige skatter, men da det er overladt til kommunerne selv inden for visse grænser at fast-

sætte fradragsbeløbene ved kommuneskatteberegning, gives der i mange kommuner forskellige børnefradrag ved beregning af på den ene side kommuneskat og på den anden side de øvrige indkomstskatter. Lignende forskelle forekommer med hensyn til fradragene for hustruens indkomst ved selverhverv.

Fradrag efter forsørgerstilling indrømmes alene ved beregning af ordinær statsskat og værnescat, og fradragsbeløbene aftager gradvis, når den skattepligtige indkomst overstiger 6 000 kr. for helt at bortfalde, når den skattepligtige indkomst når op på 12 000 kr. Den fælleskommunale indkomstskat udskrives efter to forskellige skalaer, en for forsørgere og en for ikke-forsørgere, medens der for så vidt angår kommuneskatten uden for hovedstadskommunerne kan tilvejebringes forskel i beskattningen af forsørgere og ikke-forsørgere gennem forhøjelser og nedsættelser af indkomstbeløbene efter „formue og lejlighed“. I København, Frederiksberg og Gentofte gradueres kommuneskatten slet ikke efter forsørgerstilling.

Selve skattebeløbene beregnes — for så vidt angår den ordinære statsskat, værnescatten og den fælleskommunale indkomstskat — efter særlige progressive rateskalaer. Det samme gælder kommuneskatten i Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner, medens kommuneskatten i de øvrige kommuner beregnes ved hjælp af en af hver kommune fastsat ligningsprocent på grundlag af indkomstbeløbene efter forhøjelse og nedsættelse efter „formue og lejlighed“ samt eventuelt forhøjelser efter „kildeart“. Tillægsindkomstskatten til staten beregnes som 10 pct. af den del af den ordinærestatsindkomstskat, der overstiger 2 000 kr. Endvidere udgør kirkeskatten en for hver kommune fastsat procent af det pålignede kommuneskattebeløb. I det følgende har man helt set bort fra disse relativt beskudne kirkeskattebeløb, der også fremtidig tænkes udskrevet på grundlag af de pålignede kommuneskattebeløb.

I de således beregnede skattebeløb modregnes endelig eventuelle børnetilskud, som ydes til skatteydere med børn under 16 år, såfremt deres skattepligtige indkomst er under 16 000 kr. Udbetaling af kontante børnetilskud finder kun sted i det omfang, det samlede tilskudsbeløb overstiger de pålignede personlige skatter.

2. Forslagene.

Forslagene til ny statsskattelov og kommuneskattelov tager sigte på en gennemgribende forenkling af de gældende udskrivningsregler. Samtidig

foreslås skattesatserne ændret, således at skatterne nedsættes for visse grupper af skatteydere med lavere og mellemstore indtægter, der efter de gældende regler beskattes forholdsvist kraftigt, ligesom beskattningen af indtægtsforøgelses gennemgående lettes. Til gengæld foreslås indkomstbeskattningen for visse andre grupper af skatteydere forøget, således at den samlede skatteudskrivning bliver uforandret.

For det store flertal af skatteydere bliver der efter forslagene kun tale om to indkomstskatter, nemlig *den almindelige indkomstskat til staten* og *den almindelige indkomstskat til kommunen*. Skatteydere, hvis indkomster overstiger visse nærmere fastsatte grænser, skal tillige pålignes *tillægsskat til staten* og i de fleste kommuner desuden en *kommunal tillægsskat*.

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst skal skatteyderens samlede indkomst nedsættes med fradrag for visse forsikringsudgifter samt fradrag for almindelig kommunal indkomstskat, der er forfalden og betalt i det indkomstår, der er lagt til grund for skatteansættelsen. Statsindkomstskat og formueskat skal efter forslaget ikke kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Til gengæld skal der, forinden skatterne beregnes, indrømmes alle skatteydere uanset indkomstens størrelse, personfradrag. Selve skattebeløbene beregnes herefter på grundlag af de resterende indkomstbeløb — skalaindkomsterne. Børnefradrag og hustrufradrag foreslås afskaffet, medens børnetilskudene efter forslaget til gengæld forhøjes og ydes til en videre kreds af personer end hidtil.

a. Personfradrag.

Personfradrag skal efter forslagene ydes ved beregningen af såvel den almindelige statsindkomstskat som af den almindelige kommuneskat og den kommunale tillægsskat. Fradragsbeløbene udgør for statsskattens vedkommende 2 500 kr. pr. person i alle landets kommuner, og for de kommunale skatters vedkommende fastsættes de af de enkelte kommunalbestyrelser, dog højst til 1 500 kr. pr. person. Sambeskattede ægtefæller får dobbelt personfradrag, og fradragsbeløbene foreslås — i overensstemmelse med skattekommissionens forslag — indrømmet alle skatteydere uanset indkomstens størrelse. Derved undgår man at aftrappe fradragene på visse indkomstrin, således at mindre indtægtsstigninger i visse tilfælde medfører springvise forøgelser i skattebeløbene. En aftrapning anvendes efter de gældende regler for fradrag efter forsørgerstilling, der ydes ved beregningen af den ordinære statsindkomstskat og værnescatten, og de deraf følgende springvise forøgelser i skattebeløbene har ofte været kritiseret.

b. De laveste indkomster, der beskattes.

De foreslåede personfradrag bevirker, at skatteydere med mindre indkomster helt fritages for indkomstbeskatning. De laveste skattepligtige indkomster, der pålignes indkomstskat, bliver i de fleste tilfælde højere end efter de gældende regler.

Efter de for skatteåret 1954—55 gældende regler udgør de laveste skattepligtige indkomster, der pålignes indkomstskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond, de i nedenstående oversigt anførte beløb. Oversigten omfatter kun skatteydere, der ikke har ret til hustrufradrag.

	Laveste skattepligtige indkomster, der efter de gældende regler pålignes indkomstskat til	
	staten	udligningsfond
	kr.	kr.
<i>For ikke-forsørgere</i>		
i Hovedstadsområdet	3 100	1 800
i købstæder m. v.	3 000	1 800
i øvrige sognekommuner . .	2 900	1 800
<i>For forsørgere uden børn</i>		
i Hovedstadsområdet	4 000	3 800
i købstæder m. v.	3 800	3 800
i øvrige sognekommuner . .	3 600	3 800
<i>For forsørgere med 2 børn</i>		
i Hovedstadsområdet	5 300	5 100
i købstæder m. v.	4 950	4 950
i øvrige sognekommuner . .	4 600	4 800

De tilsvarende indtægtsgrænser efter forslagene udgør 2 550 kr. for enlige og 5 050 kr. for ægtepar; men visse enligt stillede personer, der efter de gældende regler betragtes som forsørgere, skal efter forslagene beskattes som enlige, jfr. nærmere i det følgende.

Efter de gældende regler er de laveste skattepligtige indkomster, der pålignes kommuneskat i København, Frederiksberg og Gentofte kommuner, 1 500 kr. uanset forsørgerstilling, medens den tilsvarende indtægtsgrænse i de øvrige kommuner fastsættes af kommunalbestyrelsen, dog højst til 1 500 kr. i købstæderne og 1 200 kr. i sognekommunerne uanset forsørgerstilling. Efter forslaget til ny kommuneskattelov er det overladt til kommunalbestyrelsen at fastsætte personfradraget, dog således at de skattepligtige indkomster, der herved fritages for kommuneskat, vil ligge under 1 550 kr. for enlige og 3 050 kr. for ægtepar.

c. De almindelige indkomstskatteprocenter.

De almindelige indkomstskatter til stat og kommune beregnes med *faste procenter* af skalaindkomsterne. Den almindelige statskatteprocent foreslås fastsat til 17, medens de almindelige kommuneskatteprocenter, der fastsættes af kommunalbestyrelserne, vil variere fra kommune til kommune, i byerne omkring 12 og i sognekommunerne omkring 7, og antagelig kun undtagelsesvis nå op over 13—14.

For skatteydere, der efter forslagene ikke skal pålignes tillægsskat til stat og kommune, vil de faste procenter for de almindelige indkomstskatter i forbindelse med personfradragene bevirke, at der tilvejebringes en vis progression i beskatningen. Endvidere vil den omstændighed, at kommuneskatten sætter ind ved en lavere skattepligtig indkomst end statskatten bidrage til at gøre den samlede indkomstbeskatning progressiv. Som eksempel på, hvorledes de foreslåede almindelige indkomstskatter vil virke sammenlignet med de gældende skatter, er den samlede indkomstskat for ægtepar i Københavns kommune, der efter de gældende regler hverken har ret til hustru- eller børnefradrag, anført dels ifølge de for skatteåret 1954—55 gældende regler, dels ifølge forslaget. Der er regnet med en kommuneskatteprocent på 12 og et personfradrag svarende til forslagets maksimum, 1 500 kr. De to sæt indkomstskatter er udtrykt i procent af den skattepligtige indkomst ifølge forslaget (d. v. s. kun kommuneskat er fratrukket), og oversigten omfatter kun indkomster, der efter forslagene ikke pålignes tillægsskat til stat og kommune.

Ægtepar i København.

Skattepligtig indkomst		Samlet indkomstskat i pct. af skattepligtig indkomst ifølge forslaget	
ifølge gældende regler	ifølge forslag	efter gældende regler	efter forslag
kr.	kr.	pct.	pct.
2 000	2 000	3,8	—
4 000	4 000	8,3	3,0
6 000	6 250	12,9	9,6
8 000	8 650	16,2	15,0
10 000	11 100	19,1	18,1
12 000	13 750	21,8	20,2

En lignende oversigt for en købstad, hvor kommuneskatten efter de gældende regler ikke som i København beregnes efter en progressiv rateskala, men ved anvendelse af ligningsskala og lignings-

procent er anført nedenfor. Som eksempel er valgt Aalborg kommune, og de gældende skatter til stat og udligningsfond er her ligeledes beregnet som for skatteåret 1954—55, medens de gældende kommuneskatter er beregnet som for skatteåret 1951—52, og kommuneskatten ifølge forslaget er opgjort på grundlag af en kommuneskatteprocent på 12,2 og et personfradrag på 1 200 kr.

Ægtepar i Aalborg.

Skattepligtig indkomst		Samlet indkomstskat i pct. af skattepligtig indkomst ifølge forslag	
ifølge gældende regler	ifølge forslag	efter gældende regler	efter forslag
kr.	kr.	pct.	pct.
2 000	2 000	3,0	—
4 000	4 000	7,7	4,9
6 000	6 300	13,0	11,1
8 000	8 650	16,5	16,0
10 000	11 150	19,9	18,9
12 000	13 750	22,3	20,9

I begge de anførte eksempler beskattes de laveste indtægter lempeligere efter forslaget end efter de gældende regler. Progressionen i den foreslåede beskætning er kraftigere på indkomstrin under ca. 8 000 kr. og svagere for indtægter over denne grænse end progressionen i de gældende skatter på tilsvarende indkomstrin.

Det foreslåede system med faste procenter for de almindelige indkomstskatter til stat og kommune bevirker endvidere, at indkomstforøgelser, f. eks. som følge af overarbejde eller hustrus selverhverv, beskattes med samme procent som den øvrige skala-indkomst for statsskattens beregning, så længe den samlede indkomst ikke når op over den grænse på 18 000—20 000 kr., hvor tillægsskatten til staten sætter ind.

d. Graduering efter forsørgerstilling.

Indkomstskatternes graduering efter forsørgerstilling foreslås ændret. Reglen om dobbelt personfradrag for sambeskattede ægtefæller bevirker i forbindelse med de foreslåede procenter for de almindelige indkomstskatter til stat og kommune, at forskellen i samlet indkomstskat mellem ægtepar og enlige med samme indkomst på de fleste indkomstrin bliver større end de bestående forskelle i beskætningen af forsørgere og ikke-forsørgere med tilsvarende indkomster. Samtidig foreslås visse grup-

per af enligt stillede personer, der efter de gældende regler beskattes som forsørgere, fremtidig beskattet på lige fod med andre enligt stillede.

Det drejer sig om forhen gifte, der har egen husstand eller forsørgerpligt over for børn under 18 år, samt om ugifte, som både har egen husstand og forsørgerpligt over for hjemmeværende børn under 18 år. Efter forslagene får de nævnte enligt stillede personer således kun eet personfradrag, medens alene sambeskattede ægtefæller får dobbelt personfradrag. Til gengæld får enlige med børn under 16 år forhøjet børnetilskud, jfr. nærmere nedenfor.

e. Sambeskatning af ægtefæller.

De gældende regler om sambeskatning af ægtefæller foreslås opretholdt; men i de tilfælde, hvor ægtefællernes sammenlagte indtægter ikke når op over den grænse på 18 000—20 000 kr.s samlet indkomst, hvor tillægsskatten til staten sætter ind, vil de omtalte bestemmelser om personfradrag og faste almindelige skatteprocenter medføre, at ægtepar, hvor hustruen har skattepligtig indkomst, kommer til at betale samme indkomstskat som to enlige skatteydere med tilsvarende skattepligtige indkomster. F. eks. vil to enlige med skattepligtige indkomster efter forslaget på 6 000 kr. og 8 000 kr. i København blive beskattet med henholdsvis 1 135 kr. og 1 715 kr. eller tilsammen med 2 850 kr. Hvis de pågældende personer giftede sig og blev beskattet af en skattepligtig indkomst efter forslaget på 14 000 kr., ville deres samlede indkomstskat ligeledes blive 2 850 kr. Da sambeskatning efter forslagene således ikke medfører nogen forøgelse af indkomstbeskatningen, har man fundet det rimeligt at foreslå det gældende særlige fradrag for hustruens indkomst ved selverhverv afskaffet, selv om dette vil medføre visse skatteforhøjelser for de pågældende skatteydere i forhold til de nu gældende regler. For ægtepar med børn under 16 år, der normalt vil have forholdsvis store merudgifter som følge af hustruens beskæftigelse uden for hjemmet foreslås hustrufradraget dog erstattet af særlige forhøjelser af børnetilskudene, som nærmere skal omtales i det følgende.

f. Børnetilskud.

Efter de gældende regler ydes der som nævnt børnefradrag i indkomsten for børn under 16 år, og disse fradrag bevirker i forbindelse med indkomstskattens progression, at skattenedsættelsen pr. barn bliver større, jo højere indkomst den pågældende skatteyder har.

Til gengæld ydes der ligeledes til børn under 16 år børnetilskud, der ved skattepligtige indkomster under 5 000 kr. udgør 146—182 kr. i de forskellige kommunegrupper og ved højere indkomster aftrappes for helt at bortfalde, når den skattepligtige indkomst når op på 16 000 kr.

Både børnefradragene i indkomsten og de gældende børnetilskud foreslås afløst af børnetilskud, der principielt udbetales med ensartede beløb pr. barn under 16 år til alle skatteydere uanset indkomstens størrelse, og som i lighed med de gældende børnetilskud er skattefrie. De almindelige børnetilskud udgør efter forslaget 330 kr., 300 kr. og 270 kr. pr. barn henholdsvis i hovedstadsområdet, købstæderne m. v. og de øvrige sognekommuner.

I visse tilfælde, hvor udgifterne til børnene er særligt store, foreslås der dog ydet højere tilskud. Således foreslås der som en særlig moderskabsydelse udbetalt dobbelt børnetilskud i barnets første leveår, hvor der er særlige udgifter dels til selve fødselen, dels til anskaffelse af spædbørnsudstyr m. v.

Endvidere foreslås de almindelige børnetilskud forhøjet med 50 pct., når faderen eller moderen er enlig stillet. Endelig foreslås der forhøjede børnetilskud i de tilfælde, hvor hustruens selverhverv har et sådant omfang, at indtægten deraf overstiger 1 000 kr. årlig. Forhøjelsen pr. barn foreslås fastsat til 5 pct. af den del af hustruens indkomst ved selverhverv, der overstiger 1 000 kr. årlig, dog således at forhøjelsen af tilskudet pr. barn ikke kan overstige halvdelen af det almindelige børnetilskud i vedkommende kommune. Forhøjelserne bortfalder dog gradvis, når ægtefællernes samlede indkomst kommer op over 20 000 kr.

Medens de gældende børnetilskud modregnes i de pålignede personlige skatter, således at kontant udbetaling kun finder sted, når der fremkommer differencer i skatteyderens favør, foreslås børnetilskudene fremtidig udbetalt kontant og som hovedregel til moderen for at understrege, at de ydes til dækning af udgifter i forbindelse med børnenes pasning og pleje.

De foreslåede børnetilskudssatser er fastsat under forudsætning af, at det gældende tilskud til nedbringelse af mælkeprisen på omkring 35 mill. kr. årlig bortfalder, samtidig med at de foreslåede børnetilskud gennemføres.

g. Nedsættelse for rentemodtagere m. v.

De særlige regler om nedslag i selve ansættelserne for alders- og invaliderentemodtagere m. v. samt for skatteydere over 65 år med beskedne indkom-

ster foreslås ophævet. For statsskattens vedkommende har man under hensyn til de forholdsvis høje personfradrag fundet det rimeligt helt at afskaffe særregler for de nævnte skatteydere. Det vil derimod stadig være nødvendigt at give særlige nedsættelser i kommuneskatten for disse skatteydere, hvis væsentlige stigninger i deres indkomstbeskatning skal undgås, og der er derfor i forslaget til kommuneskattelov åbnet adgang for kommunerne til at give såvel alders- og invaliderentemodtagere m. v. som skatteydere over 65 år personfradrag på indtil 3 000 kr. ved kommuneskattens beregning, medens det tilsvarende personfradrag for andre skatteydere som nævnt ikke kan overstige 1 500 kr.

De forhøjede personfradrag skal efter forslaget ydes til alle skatteydere, der opfylder de almindelige betingelser for forhøjelsen, uanset indkomstens størrelse, medens de gældende nedslag for rentemodtagere m. v. kun indrømmes skatteydere med skattepligtige indkomster under visse grænser. Ved at afskaffe disse indtægtsgrænser slipper man for de gældende bestemmelser om aftrapning af nedslagsbeløbene, som bevirker, at indkomstforøgelse på visse indkomsttrin beskattes dobbelt så kraftigt hos rentemodtagere m. v., som hos andre skatteydere med tilsvarende indtægter.

h. Tillægsskatten til staten.

Den foreslåede almindelige indkomstskat til staten på 17 pct. bevirker i forbindelse med personfradraget på 2 500 kr., at den almindelige statsskat ikke kan overstige knap 17 pct. af den skattepligtige indkomst, selv for de højeste indkomster.

Imidlertid når de gældende indkomstskatter til staten og den fælleskommunale udligningsfond op på 17 pct. af indkomsten efter fradrag for kommuneskat allerede, når denne udgør ca. 18 000 kr., og der foreslås derfor udskrevet tillægsskat til staten af skattepligtige indkomster ifølge forslaget, der overstiger 16,000 kr., hvilket svarer til en samlet indkomst på omkring 17 000—19 000 kr. alt efter kommuneskattens størrelse. Efter forslaget skal tillægsskatten sammen med den almindelige indkomstskat afløse den ordinære statsindkomstskat, værneskatten, tillægsindkomstskatten og den fælleskommunale indkomstskat, og den foreslås udskrevet på grundlag af den skattepligtige indkomst uden personfradrag ved hjælp af følgende progressive rateskala:

Bilag til f. t. l. om kommunal indkomstskat m. m.

Af en skattepligtig indkomst på		svares tillægsskatten med	
under 16 000 kr.	0 kr.	0	af 16 000 kr. + 15 pct. af resten.
16 000—20 000 -	600	-	20 000 - + 25 - -
20 000—50 000 -	8 100	-	50 000 - + 30 - -
50 000—100 000 -	23 100	-	100 000 - + 35 - -
100 000 kr. og derover			

Den samlede statsskat ifølge forslaget er i nedenstående oversigt sammenlignet med de for skatteåret 1954—55 gældende indkomstskatter til staten og den fælleskommunale udligningsfond på en række forskellige indkomstrin. De nævnte skatter, der er udtrykt i procent af den skattepligtige indkomst ifølge forslaget, er beregnet for ægtepar. For de gældende skatters vedkommende er der regnet med ægtepar, der hverken har ret til hustru- eller børnefradrag, og som bor i hovedstaden.

Ægtepar.

Skattepligtig indkomst		Samlet indkomstskat til stat (og udligningsfond) i pct. af skattepligtig indkomst if. forslag	
if. gld. regler	if. forslag	if. gld. regler	if. forslag
kr.	kr.	pct.	pct.
4 000	4 000	0,8	—
6 000	6 250	4,6	3,4
8 000	8 650	7,5	7,2
10 000	11 100	10,3	9,3
12 000	13 750	12,9	10,8
15 000	17 950	16,6	13,9
20 000	25 650	22,1	21,5
30 000	41 450	22,7	29,3
50 000	74 400	32,8	36,6
100 000	161 050	37,9	44,1
200 000	345 550	42,1	48,3
500 000	934 550	46,5	50,6
1 000 000	1 945 250	48,6	51,3

De foreslåede udskrivningsregler bevirker, at statsskatten på de forskellige indkomstrin i store træk svarer til de gældende skatter til stat og udligningsfond. For skattepligtige indkomster ifølge forslaget, der ligger over ca. 25 000 kr., medfører forslagene dog visse forhøjelser, medens der for lavere indkomster bliver tale om nedsættelser.

i. Den kommunale tillægsskat.

Den udligning af de bestående forskelle i beskatningen fra kommune til kommune, som den gældende erhvervsskat medfører, er — som fremhævet af skattekommissionen — ret begrænset. Erhvervs-

skatten pålignes kun i de tilfælde, hvor skatteyderen har ophold i een kommune og erhvervsindtægt i en anden, og den omfatter kun den del af indtægten, der er indtjent i erhvervskommunen. Nogen almindelig udligning af beskatningen for de skatteydere, der har særlig tilskyndelse til at tage ophold i „skattely“ — d. v. s. skatteydere med højere indkomster — finder ikke sted. Da erhvervsskatten desuden volder betydeligt administrativt besvær, har man i overensstemmelse med kommissionsudkastet foreslået den afskaffet.

Til gengæld foreslog skattekommissionen en udligningsordning, som omfattede alle skatteydere med indkomster over en nærmere fastsat grænse på 12 000—15 000 kr. indkomst, således at den del af indkomsterne, der oversteg den nævnte grænse, skulle beskattes med samme kommuneskatteprocent i alle landets kommuner.

Imidlertid er man vejet tilbage fra at foretage en så vidtgående udligning af den kommunale beskatning. I stedet for foreslås, at der i de kommuner, hvor skatteprocenten ligger under en vis grænse, pålignes en kommunal tillægsskat, der udskrives på den del af indkomsterne, som overstiger et nærmere angivet beløb.

Kun personer, hvis indkomster efter kommunalt personfradrag overstiger 16 000 kr. — svarende til en samlet indkomst på ca. 19 000—22 000 kr. — pålignes kommunal tillægsskat, og denne beregnes alene af den del af indkomsten, der overstiger den nævnte grænse. Tillægsskatten udskrives med en fast procent, der svarer til forskellen mellem kommunens skatteprocent og en for alle kommuner fælles tillægsskatteprocent, dog kun i kommuner, hvor skatteprocenten er lavere end den fælles tillægsskatteprocent.

Tillægsprocenten fastsættes således:

Hvert år beregnes en gennemsnitlig kommuneskatteprocent af den del af indkomsterne efter personfradrag, der overstiger den foran nævnte grænse på 16 000 kr., og den således beregnede gennemsnitsprocent afrundes derefter nedad til nærmeste lavere hele procent, hvorefter den for højes med 4.

De beløb, der opkræves som kommunal tillægsskat foreslås indbetalt til en kommunal tilskuds-fond, hvis midler foreslås anvendt som tilskud til

kommunerne. Efter forslaget skal fonden som hovedregel kun udbetale tilskud i år, hvor den samlede arbejdsløshedsprocent for hele landet er over 15 eller landbrugets forrentningsprocent ligger under 4.

Ved den foreslåede kommunale tillægsskat gøres ikke indgreb i den enkelte kommunes adgang til at beskatte den del af indkomsterne, der ligger over tillægsskattegrænsen, idet kommunen også af denne del af indkomsterne oppebærer almindelig indkomstskat beregnet med kommunens egen skatteprocent.

For det store flertal af skatteydere bliver der kun tale om almindelig kommuneskat, og for de skatteydere, der pålignes kommunal tillægsskat, beregnes der — for så vidt angår de første 16 000 kr.s skala-indkomst — ligeledes kun kommuneskat med kommunens egen skatteprocent.

For skatteydere med indkomster, der ligger over tillægsskattegrænsen, betyder forslaget en vis udligning i den samlede kommuneskat. I de kommuner, hvor kommuneskatteprocenten ikke overstiger den for hele landet fælles tillægsskatteprocent, beregnes skatteyderens samlede kommuneskat af indkomstbeløb udover tillægsskattegrænsen overalt med tillægsskatteprocenten.

I alle disse kommuner vil en skatteyder med en given indkomst således blive pålagt samme beløb i kommunal skat (almindelig kommuneskat + kommunal tillægsskat) af den del af indkomsten, der ligger over tillægsskattegrænsen.

I kommuner, hvor skatteprocenten ligger over tillægsskatteprocenten, udskrives kommuneskatten derimod for alle skatteydere med kommunens egen skatteprocent, også for så vidt angår indkomstbeløb udover tillægsskattegrænsen.

j. Den samlede indkomstbeskatning på forskellige indkomstrin.

For at belyse hvorledes de foreslåede udskrivningsregler vil virke, har man for forskellige grupper af skatteydere beregnet de samlede indkomstskattebeløb ifølge de gældende og de foreslåede udskrivningsregler på en række indkomstrin.

Ved beregningen af de foreslåede kommunale indkomstskatter har det været nødvendigt at tage hensyn til de ændringer i kommunernes samlede udskrivning af indkomstskat, som de foreslåede ændringer i byrdefordelingen vil medføre. Da de nyeste oplysninger herom som nævnt foran vedrører regnskabsåret 1951—52, har man for kommuneskatternes vedkommende valgt at sammenligne de gældende kommuneskatter for skatteåret 1951—52 med kommuneskattebeløb, der for samme skatteår

er beregnet efter de foreslåede regler. De benyttede kommuneskattetal bliver på denne måde lidt forældede, men da såvel indkomsterne som kommunernes skatteudskrivning siden 1951—52 er steget med nogenlunde samme procent, må de anførte oplysninger om kommuneskatten give et billede af forholdene også i de senere år. Dog er der siden 1951—52 i enkelte kommuner gennemført visse ændringer i den kommunale indkomstbeskatning, som ikke kommer til udtryk i de nedenfor omtalte sammenligninger mellem skatterne ifølge de gældende og de foreslåede regler.

For i videst muligt omfang at undgå, at disse forhold skal påvirke sammenligningerne, er der ved beregningen af de gældende kommuneskatter i Københavns kommune taget hensyn til de for skatteåret 1954—55 gennemførte ændringer i grundbeløbsskalaen, medens kommuneskatterne for købstæderne og sognekommunerne er beregnet ved hjælp af de gennemsnitlige ligningsprocenter for skatteåret 1951—52 og de gennemsnitlige ligningskalaer for samme skatteår henholdsvis for samtlige købstæder og for rene landkommuner, der benytter ligningskala.

Ved beregningen af kommuneskatterne ifølge forslaget er der regnet med følgende personfradrag og kommuneskatteprocenter:

	Personfradrag kr.	Kommuneskatteprocent pct.
Københavns kommune . . .	1 500	12,0
Købstæderne	1 200	12,7
Sognekommunerne	800	6,9

Den gennemsnitlige kommuneskatteprocent for indkomstbeløb over tillægsskattegrænsen for skatteåret 1951—52 anslås til 9—10 og der er herefter regnet med en kommunal tillægsskatteprocent på 13.

De foreslåede statsindkomstskatter er overalt sammenlignet med de for skatteåret 1954—55 gældende indkomstskatter til stat og udligningsfond, der foruden den ordinære statsindkomstskat og den fælleskommunale indkomstskat omfatter værneskatten og tillægsindkomstskatten til staten.

De nævnte gældende skatter er overalt beregnet på grundlag af nærmere angivne skattepligtige indkomster ifølge gældende regler, medens de tilsvarende skattepligtige indkomster ifølge forslaget er opgjort under forudsætning af, at skatteyderens samlede indkomster i begge skatteår er de samme, at eventuelle forsikringsfradrag heller ikke er ændret, samt at fradraget for betalt kommuneskat netop svarer til det foran omtalte kommuneskattebeløb, der er beregnet efter de gældende regler. De

beregne skattebeløb ifølge forslaget svarer således nogenlunde til de skatter, som skatteydere med konstant indkomst efter forslagene skal betale for skatteåret 1956—57, hvor de ny regler første gang foreslås anvendt. I de følgende år vil kommuneskattefradraget blive påvirket af de foreslåede ændringer i kommuneskatten, og dette vil atter give sig udslag i de skattepligtige indkomster og indkomstskatter.

I vedføjede tabel 5 og 6 er de således beregnede indkomstskatter ifølge de gældende og de foreslåede regler anført på forskellige indkomstrin henholdsvis for ægtepar, der ikke opfylder betingelserne for at opnå hustrufradrag, børnefradrag og børnetilskud, og for enlige, der efter de gældende regler beskattes som ikke-forsørgere. For så vidt angår ægtepar, der har ret til børnefradrag og -tilskud, men ikke til hustrufradrag, er tilsvarende oplysninger anført i tabel 7. For at belyse de samlede virkninger af de foreslåede ændringer i indkomstskatter og børnetilskud er de pålignede skattebeløb her reduceret med eventuelle børnetilskudsbeløb.

For ægtepar uden børn (tabel 5) medfører forslaget skattnedsættelser for skattepligtige indkomster ifølge forslaget på indtil ca. 20 000 kr., medens højere indkomster får skatteforhøjelser. For de mindste indkomster, hvor den gældende indkomstskat udgør mindre beløb, bliver de procentvise nedsættelser store, medens de absolutte nedsættelser kun undtagelsesvis når op over et par hundrede kroner. Ved skattepligtige indkomster ifølge forslaget på ca. 8 000—ca. 20 000 kr. nedsættes de gældende indkomstskatter gennemgående med 5—10 pct. i København og landkommunerne, medens nedsættelserne i købstæderne ligger på 12—15 pct. De særligt store nedsættelser i disse kommuner må imidlertid ses på baggrund af, at de nævnte indkomstgrupper efter de gældende regler gennemgående beskattes kraftigere i købstæderne end i de øvrige kommuner, og de foreslåede udskrivningsregler vil i nogen grad udjævne disse forskelle. De større indkomster på over ca. 20 000 kr.s skattepligtig indkomst ifølge forslaget får efter forslagene skatteforhøjelser, der gradvis forøges, efterhånden som indkomsten stiger, og som udgør indtil godt 15 pct. i København, godt 20 pct. i købstæderne og lidt over 30 pct. i landkommunerne. I købstæderne udgør den samlede stigning for en skattepligtig indkomst efter forslaget på godt 40 000 kr. ca. 1 300 kr., og når ved en skattepligtig indkomst efter forslaget på ca. 935 000 kr. op på ca. 87 000 kr.

Iøvrigt er skatteforhøjelserne for de større indkomster gennemgående mindst i København og størst i landkommunerne. Det skyldes, at de gæl-

dende kommuneskatter på disse indtægtstrin er særligt høje i hovedstadskommunerne, hvor de udskrives efter en progressiv rateskala, og særligt lave i landkommunerne, medens den foreslåede kommunale tillægsskat medfører en vis udligning af den samlede kommunale indkomstskat af de større indkomster.

For enlige, der efter de gældende regler beskattes som ikke-forsørgere (tabel 6), medfører forslaget skatteforhøjelser på næsten alle indkomstrin. For de allerlaveste indkomster bliver der dog tale om visse nedsættelser, og det samme gælder for skattepligtige indkomster ifølge forslaget på ca. 11 000 til ca. 20 000 kr. i købstæderne, hvor beskatningen i forvejen er forholdsvis høj. I sognekommunerne når forhøjelserne for indkomster under denne grænse ikke op over et par hundrede kroner, medens de tilsvarende indtægtsgupper i København får noget større forhøjelser — indtil ca. 350 kr. Dette sidste må ses på baggrund af, at den gældende kommuneskat i de tre hovedstadskommuner er ens for forsørgere og ikke-forsørgere, således at ikke-forsørgere i hovedstadskommunerne betaler relativt lavere kommuneskat end ikke-forsørgere i de fleste andre kommuner. Endelig kan nævnes, at skattestigningerne for skattepligtige indkomster ifølge forslaget over ca. 20 000 kr. er af nogenlunde samme størrelse som for ægtepar.

For ægtepar med 2 børn bliver der ligeledes efter forslagene tale om lettelse for skatteydere, hvis skattepligtige indkomster efter forslaget ligger under ca. 20 000 kr., når man — som i tabel 7 — betragter skatter og børnetilskud under eet. For skattepligtige indkomster efter forslaget på under ca. 10 000 kr. er lettelse væsentlig større end de tilsvarende skattelettelse for ægtepar uden børn (jfr. tabel 5), medens der for skattepligtige indkomster efter forslaget på ca. 10 000 til ca. 20 000 kr. gennemgående er tale om en smule mindre lettelse for ægtepar med 2 børn end for ægtepar uden børn.

For højere indkomster bliver det samlede resultat af ændringerne i indkomstskatten og børnetilskuddenes forhøjelse af nogenlunde samme omfang som for ægtepar uden børn.

Ægtepar, hvor hustruen har indtægt ved selv-erhverv, får som følge af forslaget om hustrufradragets afskaffelse mindre skattnedsættelser og større skatteforhøjelser end ægtepar, der ikke opnår hustrufradrag efter de gældende regler. I de tilfælde, hvor hustruindtægten er mindst 4 000 kr., således at der beregnes fuldt hustrufradrag efter gældende regler, og hvor ægtefællernes skattepligtige indkomst efter forslaget beløber sig til mellem

ca. 10 000 og ca. 20 000 kr., bliver der tale om skatteforhøjelser, der gennemgående udgør fra ca. 4 til ca. 25 pct. af indkomstskatten efter de gældende regler eller fra ca. 150 til ca. 400 kr. årlig.

De foreslåede forhøjede børnetilskud til ægtepar, hvor hustruen har indtægt ved selverhverv, vil modvirke de omtalte skatteforhøjelser. For ægtepar i København med 2 børn og ret til fuldt hustrufradrag efter de gældende regler vil der således, når den skattepligtige indkomst efter forslaget ligger under ca. 20 000 kr., blive tale om mindre forhøjelser og nedsættelser i forhold til de gældende skatter, medens der i købstæder og landkommuner fremkommer lettelser på indtil ca. 200 kr.

De ovenfor omtalte forskydninger i indkomstbeskatning og børnetilskud belyser kun forslagene virkninger for det første skatteår. De foreslåede skattebeløb i de følgende skatteår vil blive lidt anderledes, selvom indkomsterne er uforandrede fra år til år. De kommuneskattebeløb, der fradrages ved indkomstopgørelsen for det første skatteår — skatteåret 1956—57 — er nemlig pålignet efter de gældende regler, medens der i de følgende skatteår vil blive fradraget kommuneskattebeløb, der pålignes efter de foreslåede regler, og da forslagene medfører visse ændringer i kommuneskatten, vil disse ændringer efterhånden påvirke de foreslåede skattefradrag og derigennem også de pålignede skattebeløb. Dette får navnlig betydning for de skatteydere, der efter de gældende regler har ret til hustru- eller børnefradrag og derfor i de fleste tilfælde får deres kommuneskat forhøjet efter forslaget. Når disse skatteydere i et år har betalt kommuneskat efter forslagens bestemmelser, vil de kunne fradrage større kommuneskattebeløb på selvangivelsen end for skatteåret 1956—57, og deres indkomstskat for de følgende skatteår vil blive lavere end angivet i de foran anførte eksempler.

k. Beskatning af indtægtsstigninger.

Det fremhæves ofte, at den gældende indkomstbeskatning rammer indtægtsstigninger urimeligt hårdt. Når et ægtepar i København, der hverken har ret til hustru- eller børnefradrag, forøger sin indkomst med f. eks. 1 000 kr., vil denne indkomstforøgelse i det første skatteår blive beskattet med ca. 43 procent, hvis den skattepligtige indkomst i forvejen er 10 000 kr., med ca. 73 procent, hvis den skattepligtige indkomst i forvejen er ca. 20 000 kr., og med 107 pct., hvis den skattepligtige indkomst i forvejen er 100 000 kr. Ved bedømmelsen af disse høje grænseprocenter må det dog tages i betragt-

ning, at de pågældende skatteydere i de følgende skatteår til gengæld får særligt store skattefradrag, som i reglen bevirker, at skatten af indtægtsstigningen set over en længere årrække bliver mindre end de anførte procenter.

Efter forslaget skal skattefradraget som nævnt begrænses til den almindelige kommuneskat, der varierer fra kommune til kommune. Derved bevarer den delvise udligning af forskellene i den kommunale beskatning, som finder sted efter de gældende regler. Skatteyderne i de højst beskattede kommuner får større skattefradrag og pålignes derfor lavere statsindkomstskat end skatteyderne i kommuner med lavere kommuneskat.

Samtidig har afskaffelsen af fradraget for den mere progressive statsindkomstskat gjort det muligt at ændre selve skattesatserne, uden at de udskrevne beløb af den grund bliver mindre.

Denne omlægning af skattesatserne, der navnlig vil få betydning for beskatningen af indtægtsstigninger i det første skatteår, efter at indkomsten er forøget, er nærmere belyst i nedenstående oversigt og i vedføjede tabel 8. For en række indkomstrin er det her beregnet, hvorledes en indtægtsstigning på 1 000 kr. beskattes dels efter de gældende regler, dels efter forslaget. Forøgelserne i indkomstbeskatningen, der er udregnet for ægtepar i København, som hverken har ret til hustru- eller børnefradrag, andrager udtrykt i procent af indtægtsstigningen følgende:

Skatteforhøjelse for det første skatteår beregnet for ægtepar i København.

Skattepligtig indkomst før indtægtsstigningen		Stigning i samlet indkomstskat udtrykt i pct. af indtægtsstigningen	
if. gld. regler	if. forslaget	if. gld. regler	if. forslaget
kr.	kr.	pct.	pct.
2 000	2 000	11,3	—
4 000	4 000	20,2	12,0
6 000	6 250	29,3	29,0
8 000	8 650	34,4	29,0
10 000	11 100	42,3	29,0
12 000	13 750	52,5	29,0
15 000	19 850	60,5	44,0
20 000	25 650	73,0	55,0
30 000	41 450	76,9	55,0
50 000	74 400	89,8	60,0
100 000	161 050	107,0	65,0
200 000	345 550	114,8	65,0
500 000	934 250	131,0	65,0
1 000 000	1 945 250	133,5	65,0

For de første skatteår, efter at indkomsten er forøget, bliver skatten af indtægtsstigningen på alle de anførte indkomstrin lavere efter forslagene end efter de gældende regler.

I de følgende skatteår vil stigningerne i indkomstskatten for det første skatteår medføre forhøjelser af skattefradragene, der bliver større efter de gældende regler end efter forslaget, dels fordi skattestigningen i det første skatteår er størst efter de gældende regler, dels fordi det gældende skattefradrag omfatter hele indkomstskatten, medens kun kommuneskat kan fradrages efter forslaget. Den skattenedsættelse, som de forhøjede skattefradrag vil medføre, er imidlertid afhængig af skatteydernes indkomster i de følgende år, og den bliver først effektiv flere år efter, at den oprindelige indtægtsstigning har fundet sted. Det er derfor meget vanskeligt for den enkelte skatteyder at overse, hvor meget hans indkomstskat i virkeligheden stiger, når han forøger sin indkomst, og mange skatteydere vil sikkert hæfte sig ved den skatteforhøjelse, der fremkommer i det første skatteår.

Med hensyn til de nærmere regler for indkomstbeskatningen til stat og kommune henvises iøvrigt til bemærkningerne til forslaget til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding samt til forslaget til lov om kommunal indkomstskat.

B. Formueskatten.

Efter de gældende regler udskrives der to formueskatter, en til staten og en til den fælleskommunale udligningsfond. Begge skatter udskrives efter progressive rateskalaer, og formueskatten til staten omfatter formuer på 20 000 kr. og derover, medens den fælleskommunale formueskat pålignes formuer på 30 000 kr. og derover.

Den skattefri formuegrænse foreslås nu forhøjet fra 20 000 kr. til 30 000 kr., og samtidig slås de to formueskatter sammen til een formueskat til staten, der foreslås udskrevet efter følgende skala:

Af formuer på	svares
under 30 000 kr.	0 kr.
30 000—50 000 kr.	20 kr. af 30 000 kr. + 3 p. m. af resten
50 000—100 000 kr.	80 kr. af 50 000 kr. + 7 p. m. af resten
100 000—200 000 kr.	430 kr. af 100 000 kr. + 10 p. m. af resten
200 000—500 000 kr.	1 430 kr. af 200 000 kr. + 14 p. m. af resten

Af formuer på	svares
500 000—1 000 000 kr.	5 630 kr. af 500 000 kr. + 18 p. m. af resten
1 000 000 kr. og derover	14 630 kr. af 1 000 000 kr. + 20 p. m. af resten

For skatteydere, der ikke omfattes af de i det følgende omtalte regler om nedslag i formueskatten, udgør de pålignede formueskattebeløb ifølge de gældende og de foreslåede regler følgende beløb på forskellige formuetrin:

Skattepligtig formue	Samlet formueskat		Nedsættelse ifl. forslaget
	ifl. gld. regler	ifl. forslaget	
kr.	kr.	kr.	kr.
20 000	4	—	4
30 000	33	20	13
50 000	123	80	43
75 000	311	255	56
100 000	498	430	68
200 000	1 548	1 430	118
500 000	5 898	5 630	268
1 000 000	15 248	14 630	618

De anførte nedsættelser i formueskatten må ses på baggrund af, at betalt formueskat efter de gældende regler kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, således at formueskatteydere slipper for at svare indkomstskat af et til formueskatten svarende beløb. Efter forslaget skal betalt formueskat ikke længere kunne fradrages ved indkomstopgørelsen, og formueskatteyderne vil derfor få mindre nedsættelser eller større forhøjelser i deres indkomstbeskatning end skatteydere med tilsvarende indkomster, der ikke svarer formueskat. På denne baggrund har man fundet det rimeligt at foreslå visse nedsættelser i formueskatten.

Efter de gældende regler gives der nedslag i formueskatten til staten, dels for skatteydere med formuer, der ikke overstiger 100 000 kr., og med skattepligtige indkomster på under 4 500 kr., dels for skatteydere, hvis skattepligtige indkomster udgør mindre end 3 pct. af den skattepligtige formue. Disse regler foreslås afskaffet og erstattet med to nye regler.

Den første af de foreslåede nedslagsregler, som tager sigte på personer med forholdsviss beskudne indkomster, går ud på, at formueskatten normalt ikke kan overstige den pålignede indkomstskat til staten. Herefter vil f. eks. ægtepar, hvis skattepligtige indkomst efter forslaget ikke overstiger det dob-

belte personfradrag ved statsindkomstskattens beregning, d. v. s. 5 000 kr., helt blive fritaget for at svare formueskat uanset formuens størrelse, medens der efter de gældende regler i gunstigste tilfælde kan opnås 80 pct. nedsættelse i formueskatten til staten og slet ingen nedsættelse i den fælleskommunale formueskat. Et ægtepar f. eks. med en skattepligtig formue på 100 000 kr. og en skattepligtig indkomst efter forslaget på 5 600 kr. bliver pålignet 498 kr. i formueskat efter de gældende regler og 430 kr. efter forslaget. De gældende nedslagsregler medfører ingen nedsættelse i de 498 kr., medens den foreslåede nedslagsregel bevirker, at 430 kr.'s formueskat nedsættes til 102 kr. eller samme beløb som indkomstskatten til staten. I det hele taget bevirker den her omtalte nedslagsregel, at formueskatten i de tilfælde, hvor skatteyderen har en forholdsvis beskeden indkomst, gennemgående bliver lavere end efter de gældende regler.

Den anden nedslagsregel, der tager sigte på skatteydere med større indtægter og formuer, lægger et „loft“ over den samlede indkomst- og formueskat. Hvis indkomstskatten til stat og kommune med tillæg af formueskat udgør mere end 75 pct. af skatteyderens indkomst uden fradrag for betalt kommuneskat, skal der efter dette forslag indrømmes den pågældende skatteyder et nedslag i indkomstskatten til staten svarende til det beløb, hvorved de samlede skatter overstiger de 75 pct. af indkomsten. Den foreslåede bestemmelse, der svarer til den gældende 80 pct.s grænse, gælder også for skatteydere, der ikke svarer formueskat; men således som indkomstbeskatningen nu foreslås udformet, vil den ikke få praktisk betydning for disse skatteydere.

Endelig foreslås der indført *formueskat af visse foreninger og institutioner*, hvis formue efter de gældende regler i reglen ikke formuebeskattes. Det drejer sig om brugsforeninger, produktions- og salgforeninger, gensidige forsikringsforeninger, kredit- og hypotekforeninger samt spare- og lånekasser, der efter forslaget skal svare formueskat af hele deres formue. Endvidere foreslås formuer, der tilhører foreninger, korporationer, stiftelser, legater og selvejende institutioner, beskattet, dog kun for så vidt de er anbragt i erhvervsmæssig virksomhed.

Denne formueskat foreslås udskrevet med 5 promille af de skattepligtige formuer.

Løvrigt henvises til bemærkningerne til forslaget til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, hvor der er gjort nærmere rede for formuebeskatningen.

C. Indkomstskat af selskaber.

Den gældende *aktieselskabsskat* udskrives dels som ordinær indkomstskat, dels som overordentlig indkomstskat (udbytte- og restrate). Disse skatter beregnes efter skalaer, der er progressive på forholdet mellem på den ene side indkomst og udbytte m. v. og på den anden side aktiekapitalen, der dog ved den overordentlige skats beregning forhøjes med en nærmere fastsat del af selskabets faste reserver. Der udskrives endvidere 20 pct.s forhøjelse af såvel de ordinære som de overordentlige skattebeløb samt værneskat, der udgør 25 pct. af de nævnte skattebeløb. Kommuneskatten af aktieselskaber beregnes med kommunens skatteprocent, dog mindst med 4 og højst med 5 pct.

I overensstemmelse med skattelovskommissionens forslag foreslås den nuværende progression i aktieselskabsbeskatningen afskaffet og afløst af en stærkt forenklet proportional indkomstskat samt af en udbytteskate, der ligeledes udskrives med en fast procent, ligesom den kommunale aktieselskabsskat foreslås overført til staten.

Indkomstskatten af aktieselskaber foreslås fremtidig udskrevet med 35 pct. af den skattepligtige indkomst, medens udbytteskatten foreslås fastsat til 20 pct. af det udbetalte udbytte. Disse regler vil bevirke en omlægning af beskatningen, således at aktieselskaber, hvis indkomster udgør en forholdsvis høj procent af aktiekapitalen og derfor beskattes relativt hårdt efter de gældende regler, gennemgående får skattenedsættelse, medens selskaber, hvis indkomster er lavere i forhold til aktiekapitalen og derfor er forholdsvis lavt beskattet efter de gældende regler, får deres skatter forøget.

De foreslåede satser vil medføre en forhøjelse af den samlede aktieselskabsskat på godt 10 pct.

Indkomstskatten til staten af *andre selskaber og foreninger m. v.* udskrives efter forslaget som en enkelt-proportional-skate, ved hvis fastsættelse der er taget hensyn dels til den gældende statskat (herunder værneskatten og forhøjelsen af indkomstskatten til staten), dels til kommuneskatten, der ligesom den kommunale aktieselskabsskat foreslås overført til staten.

De gældende og de foreslåede skattesatser er anført i nedenstående oversigt, hvor de gældende statskatteprocenter omfatter såvel indkomstskatten til staten som værneskatten og forhøjelsen af statsindkomstskatten.

Indkomstskat.

	ifølge til stat pet.	gældende til komm. pet.	regler ialt pet.	ifølge forslag pet.
Brugsforeninger	33,8	4—5	37,8—38,8	35
Produktions-, salgs- og ind- købsforeninger	13,5	1,6—2,0	15,1—15,5	15
Gensidige forsik- ringsforeninger	8,1	4—5	12,1—13,1	15
Kreditforenin- ger, sparekas- ser m. v.	8,1	—	8,1	15
Andre forenin- ger, korporatio- ner m. v.	8,1	—*)	—	15

*) Kommuneskatten udskrives med kommunens ligningsprocent, i København, Frederiksberg og Gentofte kommuner med kommunens skatteprocent.

Efter de gældende regler kan betalt kommuneskat, men ikke statsskat fradrages ved opgørelsen af de skattepligtige indkomster, og efter forslaget bortfalder dette skattefradrag i forbindelse med kommuneskattens overførsel til staten.

Løvrigt henvises til bemærkningerne til forslaget til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, hvor der er gjort nærmere rede for den foreslåede selskabsbeskatning.

D. Skat af kapitalvinding.

Efter de gældende regler svares der indkomstskat dels af fortjeneste, som opnås ved salg af ejendele, der er erhvervet i spekulationshensigt, dels — i et vist omfang — af fortjeneste ved afhændelse af good-will, af tidsbegrænsede rettigheder og af maskiner, inventar og lignende driftsmidler.

I skattelovskommissionens betænkning fremhæves, at det er uheldigt at lade skatteyderens hensigter — eventuel spekulationshensigt — være afgørende for, om en realisationsfortjeneste skal være skattepligtig eller skattefri, og at anvendelsen af dette kriterium har givet anledning til megen usikkerhed i praksis. I de tilfælde, hvor realisationsavancer nu indkomstbeskattes, drejer det sig om fortjenester, der er indvundet gennem et længere tidsrum, og det er derfor — som påpeget af kommissionen — mindre rimeligt, at sådanne avancer lægges til skatteyderens øvrige indkomst og pålignes progressiv indkomstskat, medens ofte meget betydelige fortjenester, som en skatteyder opnår, uden at der foreligger spekulationshensigt, f. eks. ved salg

af fast ejendom og af aktier, overhovedet ikke indkomstbeskattes, ligesom en række kapitaludbetalinger, der repræsenterer indtægter, som er opsamlet gennem en årrække uden at have været indkomstbeskattet, heller ikke er genstand for indkomstbeskatning.

Der foreslås derfor gennemført en særlig kapitalvindingsskat for en række avancer og erhvervelser, nemlig: fortjeneste ved ikke-erhvervsmæssig afhændelse af fast ejendom, erhvervsmæssigt benyttede skibe, maskiner og andet driftsmateriel, aktier og obligationer, ved afhændelse af good-will og tidsbegrænsede rettigheder samt ved forskellige andre eengangsindtægter m. v.

Kapitalvindingsskatten foreslås beregnet med 35 pct. af den del af den årlige kapitalvinding, der overstiger 1 000 kr. Ved fastsættelsen af denne procent-sats er der taget hensyn til de foreslåede skattesatser for personer og aktieselskaber.

Kapitaltab skal efter forslaget kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst med halvdelen af årets kapitaltab udover 1 000 kr.

Løvrigt henvises til bemærkningerne til forslaget til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, hvor der er gjort nærmere rede for kapitalvindingsskatten.

E. De finansielle virkninger af de foreslåede statskatter og børnetilskud m. v.

Efter forslaget skal de nye statsskatter første gang udskrives for skatteåret 1956—57 på grundlag af indkomster, der i de fleste tilfælde er indtjent i kalenderåret 1955, og af formuer, der i de fleste tilfælde opgøres pr. 1. januar 1956. Da det på indværende tidspunkt er meget vanskeligt at forudse størrelsen og fordelingen af disse fremtidige indkomster og formuer, har man valgt at beregne provenuet af de foreslåede skatter på basis af skøn over indkomster og formuer for skatteåret 1954—55.

De samlede virkninger af de foreslåede ændringer i skatteudskrivningen til staten og i statens udgifter til børnetilskud og mælketilskud samt af statens overtagelse af den kommunale selskabsskat er opgjort i omstående oversigt. De anførte udskrivningsbeløb for indkomstskat af personer ifølge de gældende regler omfatter ordinær statsindkomstskat, værneskot og tillægsindkomstskat til staten samt indkomstskat til den fælleskommunale udligningsfond, ligesom formueskatten såvel til staten som til udligningsfonden er medregnet ved opgørelsen af formueskatteudskrivningen ifølge de gældende regler. I udskrivningen af personlig indkomstskat ifølge forslaget er både den almindelige indkomstskat og

tillægsskatten medregnet, og udgiften til de foreslåede børnetilskud omfatter udgifterne til almindelige børnetilskud, moderskabsydelse og forhøjede børnetilskud til selverhvervende hustruer og til enlige, og der er endvidere taget hensyn til, at mælketilskudet forudsættes afskaffet samtidig med, at de foreslåede børnetilskud træder i kraft.

Da det må antages, at de foreslåede ændringer i reglerne om tilskud til kommunerne m. v. — som foran i afsnit I, B anført — ikke vil medføre nævneværdige forskydninger i udgiftsfordelingen mellem stat og kommuner, kan de samlede finansielle virkninger af skatte- og tilskudsreformen opgøres som vist i efterfølgende oversigt.

I provenuberegningen er der ikke taget hensyn til det merprovenu, som kapitalvindingskatten vil indbringe. Følgerne af en forbedret ligning er heller ikke taget i betragtning, idet det ved beregningerne er forudsat, at den deraf følgende provenustigning vil give sig udslag i lavere skatteprocenter.

I oversigten er kommunale indkomstskatter ikke medtaget, da det må antages, at de foreslåede ændringer i reglerne om tilskud til kommunerne m. v. ikke vil medføre nævneværdige ændringer heri. Endelig vil den kommunale tillægsskat indbringe ca. 35 mill. kr. årlig, der vil indgå i den kommunale tilskudsfond, hvis udgifter i de kommende år ikke kan forudses på indeværende tidspunkt.

Oversigt over forslagernes samlede finansielle virkninger beregnet for skatteåret 1954—55.

	Ifølge gældende regler (1)	Ifølge forslag (2)	Ændring ifølge forslag (2 ÷ 1) (3)
	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.
a. Udskrivning af personlig indkomstskat til stat (og udligningsfond)	ca. 1 550	ca. 1 760	+ ca. 210
b. Udbetaling af børnetilskud og mælketilskud . .	ca. 185	ca. 420	+ ca. 235
c. Forskel (a ÷ b).	ca. 1 365	ca. 1 340	÷ ca. 25
d. Udskrivning af formueskat . . .	ca. 123	ca. 100	÷ ca. 23
e. Udskrivning af selskabsskat til stat og kommune	ca. 392	ca. 435	+ ca. 43
g. Tilsammen (c + d + e)	ca. 1 880	ca. 1 875	÷ ca. 5

Tabel 1.

Oversigt over samtlige forskydninger i kommunernes indtægter og udgifter 1951—52.

A. Kommunegrupper.

1 000 kr.	1 Indbygger- antal	2 Udskrevne kommunale skatter	3 Sociale udgifter	4 Skoleud- gifter	5 Sygehus- udgifter	6 Forskellige sund- hedsud- gifter	7 Forskellige små- udgifter	8 Bortfald af er- hvervs- skat	9 Bortfald af selskabs- skat m. v.*)	10 Bortfald af omsætnings- afgift af starke drikke	11 Ændring af forlystelses- afgift	12 Bort- fald af totali- sator- afgift	13 Forskyd- ninger ialt (3-12)	14 Forskyd- ninger i % af ud- skrevet kommun- neskat %
København	768 105	240 911	÷ 1 082	÷ 4 392	÷ 7 361	÷ 7 475	÷ 1 126	+ 7 365	+ 18 088	+ 3 856	÷ 4 876	—	+ 2 997	+ 1,2
Frederiksberg ..	118 993	43 800	÷ 623	÷ 666	÷ 1 215	÷ 197	÷ 96	+ 541	+ 1 926	+ 432	÷ 832	+ 65	÷ 665	÷ 1,5
Gentofte	87 803	39 174	÷ 167	÷ 250	—	÷ 17	—	÷ 565	+ 983	+ 279	÷ 355	—	÷ 92	÷ 0,2
Hovedstaden ...	974 901	323 885	÷ 1 872	÷ 5 308	÷ 8 576	÷ 7 689	÷ 1 222	+ 7 341	+ 20 997	+ 4 567	÷ 6 063	+ 65	+ 2 240	+ 0,7
Købstæder	1 130 916	293 954	÷ 1 258	÷ 2 876	÷ 6 630	÷ 1 244	÷ 1 794	+ 5 000	+ 11 194	+ 3 943	÷ 5 632	+ 87	+ 790	+ 0,3
Sognekommuner	2 175 458	393 251	+ 5 159	+ 11 114	—	÷ 309	+ 654	÷ 4 000	+ 3 627	+ 2 131	÷ 2 546	—	+ 15 830	+ 4,0
Amtskommuner	—	97 581	—	÷ 7 357	÷ 5 165	÷ 1 686	÷ 2 067	—	—	—	—	+ 526	÷ 15 749	÷ 16,1
Hele landet	4 281 275	1 108 671	+ 2 029	÷ 4 427	÷ 20 371	÷ 10 928	÷ 4 429	+ 8 341	+ 35 818	+ 10 641	÷ 14 241	+ 678	+ 3 111	+ 0,3

*) I tallene er den »uegentlige erhvervsskat« medregnet.

Forøgelse af kommunernes udgifter eller formindskelser af indtægterne: +

Formindskelse af kommunernes udgifter eller forøgelse af indtægterne: ÷

Tabel 2

B. Enkelte købstæder.

1 000 kr.	1 Indbygger- antal	2 Udskrevne kommunale skatter	3 Sociale udgifter	4 Skoleud- gifter	5 Sygehus- udgifter	6 Forskell- lige sund- hedsud- gifter	7 Forskell- lige små- udgifter	8 Bortfald af er- hvervs- skat	9 Bortfald af selskabs- skat	10 Bortfald af omsætnings- afgift af stærke drikke	11 Ændring af forlystelses- afgift	12 Bort- fald af totali- sator- afgift	13 Forskyd- ninger ialt (8-12)	14 Forskyd- ninger i % af ud- skrevet kommu- neskat %
Odense	100 940	29 158	÷ 146	÷ 143	÷ 476	÷ 141	÷ 88	+ 726	+ 1 762	+ 365	÷ 483	+ 7	+ 1 384	+ 4,7
Aalborg	79 806	17 529	+ 129	÷ 89	÷ 235	÷ 86	÷ 65	+ 842	+ 819	+ 370	÷ 400	+ 1	+ 1 286	+ 7,3
Randers	40 098	9 530	+ 292	÷ 72	÷ 2	÷ 56	÷ 24	+ 214	+ 417	+ 131	÷ 205	+ 1	+ 696	+ 7,3
Vejle	29 448	9 024	÷ 18	÷ 111	÷ 267	÷ 42	÷ 21	+ 510	+ 334	+ 91	÷ 156	—	+ 320	+ 3,5
Silkeborg	23 372	7 229	+ 27	÷ 54	÷ 116	÷ 12	÷ 18	+ 32	+ 240	+ 57	÷ 124	—	+ 32	+ 0,4
Skive	14 497	3 639	+ 63	÷ 31	÷ 178	÷ 8	÷ 7	+ 26	+ 109	+ 39	÷ 72	+ 10	÷ 52	÷ 1,4
Nørresundby ...	8 872	1 461	÷ 20	÷ 25	+ 4	÷ 12	÷ 6	÷ 2	+ 100	+ 29	÷ 26	—	+ 42	+ 2,9
Middelfart	8 711	1 839	÷ 55	÷ 29	÷ 19	÷ 5	÷ 5	+ 28	+ 160	+ 16	÷ 36	—	+ 55	+ 3,0
Frederiksværk ..	3 968	1 043	÷ 22	÷ 16	÷ 20	÷ 6	÷ 2	+ 25	+ 33	+ 19	÷ 25	—	÷ 14	÷ 1,3
Rødby	3 349	853	÷ 2	÷ 10	÷ 17	÷ 4	÷ 2	+ 21	+ 6	+ 15	÷ 19	—	÷ 12	÷ 1,4
Allinge-Sandvig	2 189	628	÷ 24	÷ 3	+ 3	÷ 3	÷ 3	+ 4	+ 3	+ 7	÷ 14	—	÷ 30	÷ 4,8

Forøgelse af kommunernes udgifter eller formindskelse af indtægterne: +

Formindskelse af kommunernes udgifter eller forøgelse af indtægterne: ÷

Tabel 3.

C. Enkelte sognekommuner.

1 000 kr.	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
	Indbygger- antal	Udskrevne kommunale skatter	Sociale udgifter	Skoleud- gifter	Sygehus- udgifter	Forskel- lige sund- hedsud- gifter	Forskel- lige små- udgifter	Bortfald af er- hvervs- skat	Bortfald af selskabs- skat	Bortfald af omsætnings- afgift af stærke drikke	Ændring af forlystelses- afgift	Bort- fald af totali- sator- afgift	Forskyd- ninger ialt (3-12)	Forskyd- ninger 1 % af ud- skrevet kommun- neskat %
Lyngby-Taarbæk	45 964	12 103	+ 101	÷ 18	—	÷ 12	+ 15	÷ 827	+ 433	+ 122	÷ 207	—	÷ 393	÷ 3,2
Hvidovre	23 163	6 070	+ 101	+ 26	—	÷ 8	+ 8	÷ 43	+ 55	+ 16	÷ 58	—	+ 97	+ 1,6
Hørsholm	8 750	2 514	+ 46	+ 9	—	÷ 2	+ 3	÷ 372	+ 38	+ 19	÷ 15	—	÷ 274	÷ 10,9
Vejlby-Risskov .	8 053	1 657	+ 35	+ 5	—	÷ 1	+ 3	÷ 178	+ 4	+ 4	—	—	÷ 128	÷ 7,7
Hasseris	8 077	1 557	÷ 41	0	—	÷ 1	+ 3	÷ 203	+ 81	+ 4	—	—	÷ 157	÷ 10,1
Sundby-Hvorup	8 416	1 553	0	+ 30	—	÷ 2	+ 3	+ 10	+ 42	+ 5	÷ 19	—	+ 69	+ 4,4
Tølløse	2 558	429	+ 4	+ 15	—	÷ 0,4	+ 0,8	+ 1	+ 4	+ 5	÷ 7	—	+ 22,4	+ 5,2
Odder	6 726	1 553	÷ 5	+ 14	—	÷ 1,0	+ 2	+ 1	+ 26	+ 11	÷ 27	—	+ 21	+ 1,4
Skjern	4 647	956	÷ 24	+ 10	—	÷ 0,7	+ 1,5	+ 4	+ 15	+ 6	÷ 22	—	÷ 10	÷ 1,1
Borre (Præstø A.)	1 143	183	+ 3,2	+ 5,9	—	÷ 0,2	+ 0,4	—	—	+ 1,6	÷ 1,9	—	+ 9,0	+ 4,9
Vestenskov (Maribo A.) . .	1 025	232	+ 5,4	+ 5,6	—	÷ 0,2	+ 0,3	—	—	+ 0,9	—	—	+ 12	+ 5,2
Klinte (Odense A.) . .	703	130	+ 5,6	+ 4,7	—	÷ 0,1	+ 0,2	—	—	+ 0,3	—	—	+ 10,7	+ 8,2
Hyllested- Rosmus (Ran- ders A.)	1 653	241	+ 7,4	+ 7,3	—	÷ 0,2	+ 0,5	+ 1,0	+ 1,0	+ 1,0	—	—	+ 18	+ 7,5
Frær (Ålborg A.) . . .	448	94	+ 1,9	+ 1,9	—	÷ 0,1	+ 0,1	—	—	+ 0,1	—	—	+ 3,9	+ 4,2
Nr. Løgum (Tønder A.) . .	1 669	267	+ 7,3	+ 7,1	—	÷ 0,2	+ 0,5	—	—	+ 0,6	—	—	+ 15,3	+ 5,7

Forøgelse af kommunernes udgifter eller formindskelse af indtægterne: +

Formindskelse af kommunernes udgifter eller forøgelse af indtægterne: ÷

D. Samtlige amtskommuner.

Tabel 4.

1 000 kr.	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	Udskrevet grundskyld	Udskrevet ejendoms- skyld	Skatteud- skrivning ialt (1 + 2)	Skole- udgifter	Sygehus- udgifter	Forskellige sundheds- udgifter	Forskellige små- udgifter	Bortfald af totali- satorafgift	Forskyd- ninger ialt (4-8)	Rest at ud- skrive som ejend.skyld, hvis forskyd. alene regul. heri (2+9)	Kol. 10 i % af udskrevet grundskyld (kol. 1)	Gældende grund- skyld %/oo	Forskydn. i grundsk. %/oo, hvis kol. 10 udskrives som gr.sk.
Københavns ...	9 437	5 629	15 066	÷ 859	÷ 992	÷ 259	÷ 344	+ 499	÷ 1 955	+ 3 674	+ 38,9	11,10	+ 4,32
Roskilde	1 824	204	2 028	÷ 117	÷ 144	÷ 37	÷ 27	—	÷ 325	÷ 121	÷ 6,6	13,61	÷ 0,90
Frederiksborg ..	3 957	1 306	5 263	÷ 367	÷ 373	÷ 93	÷ 126	—	÷ 959	+ 347	+ 8,8	13,80	+ 1,21
Holbæk	4 104	568	4 672	÷ 329	÷ 214	÷ 64	÷ 56	—	÷ 663	÷ 95	÷ 2,3	16,45	÷ 0,38
Sorø	2 722	344	3 066	÷ 266	÷ 433	÷ 30	÷ 55	—	÷ 784	÷ 440	÷ 16,2	11,77	÷ 1,91
Præstø	4 710	471	5 181	÷ 348	÷ 193	÷ 102	÷ 84	—	÷ 727	÷ 256	÷ 5,4	18,39	÷ 0,99
Bornholms	1 262	162	1 424	÷ 72	÷ 20	÷ 35	÷ 37	—	÷ 164	÷ 2	÷ 0,2	25,83	÷ 0,05
Maribo	4 702	367	5 069	÷ 307	+ 159	÷ 60	÷ 52	—	÷ 260	+ 107	+ 2,3	15,00	+ 0,35
Svendborg	4 300	556	4 856	÷ 354	÷ 563	÷ 44	÷ 101	—	÷ 1 062	÷ 506	÷ 11,8	15,00	÷ 1,77
Odense	2 854	627	3 481	÷ 216	÷ 116	÷ 79	÷ 100	+ 26	÷ 485	+ 142	+ 5,0	13,93	+ 0,70
Assens	1 418	208	1 626	÷ 131	÷ 28	÷ 27	÷ 58	—	÷ 244	÷ 36	÷ 2,5	12,46	÷ 0,31
Vejle	3 455	485	3 940	÷ 399	÷ 376	÷ 97	÷ 109	—	÷ 981	÷ 496	÷ 14,4	13,35	÷ 1,92
Skanderborg ...	3 175	319	3 494	÷ 220	÷ 162	÷ 25	÷ 98	—	÷ 505	÷ 186	÷ 5,9	22,37	÷ 1,32
Aarhus	2 540	548	3 088	÷ 262	÷ 296	÷ 71	÷ 92	—	÷ 721	÷ 173	÷ 6,8	12,91	÷ 0,88
Randers	4 180	434	4 614	÷ 371	÷ 69	÷ 74	÷ 82	—	÷ 596	÷ 162	÷ 3,9	18,14	÷ 0,71
Aalborg	4 328	517	4 845	÷ 379	÷ 54	÷ 148	÷ 131	—	÷ 712	÷ 195	÷ 4,5	17,08	÷ 0,77
Hjørring	4 009	337	4 346	÷ 414	÷ 162	÷ 122	÷ 69	+ 1	÷ 766	÷ 429	÷ 10,7	20,03	÷ 2,14
Thisted	2 431	249	2 680	÷ 260	÷ 74	÷ 22	÷ 69	—	÷ 425	÷ 176	÷ 7,2	15,61	÷ 1,12
Viborg	4 860	392	5 252	÷ 419	÷ 685	÷ 36	÷ 77	—	÷ 1 217	÷ 825	÷ 17,0	21,09	÷ 3,59
Ringkøbing	4 210	406	4 616	÷ 407	÷ 96	÷ 88	÷ 108	—	÷ 699	÷ 293	÷ 7,0	18,51	÷ 1,30
Ribe	2 570	313	2 884	÷ 374	÷ 191	÷ 56	÷ 78	—	÷ 699	÷ 385	÷ 15,0	12,58	÷ 1,89
Haderslev	1 986	167	2 153	÷ 162	÷ 94	÷ 40	÷ 35	—	÷ 331	÷ 164	÷ 8,3	14,50	÷ 1,20
Aabenraa	1 207	119	1 326	÷ 115	+ 29	÷ 27	÷ 30	—	÷ 143	÷ 24	÷ 2,0	17,30	÷ 0,35
Sønderborg	987	84	1 071	÷ 94	÷ 37	÷ 24	÷ 21	—	÷ 176	÷ 92	÷ 9,3	13,63	÷ 1,27
Tønder	1 472	68	1 540	÷ 115	+ 18	÷ 26	÷ 26	—	÷ 149	÷ 81	÷ 5,5	18,64	÷ 1,03
Samtlige amter .	82 700	14 881	97 581	÷ 7 357	÷ 5 165	÷ 1 686	÷ 2 065	+ 526	÷ 15 747	÷ 866	÷ 5,8	15,22	÷ 0,88

Forøgelse af kommunernes udgifter eller formindskelse af indtægterne: +

Formindskelse af kommunernes udgifter eller forøgelse af indtægterne: ÷

Tabel 5.

Oversigt over ændringer i indkomstskatten for personer.

A. Ægtepar uden børn.

Skattepligtig indkomst				Samlet indkomstskat						Skatteforhøjelser eller -nedsættelser i pct. af gældende skat i		
if. gld. regler	if. forslag i			if. gældende regler			if. forslag			København	Provinsbyer	Landkom.
	København	Provinsbyer	Landkom.	København	Provinsbyer	Landkom.	København	Provinsbyer	Landkom.			
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	pct.	pct.	oct.
2 000	2 000	2 000	2 000	75	63	61	—	—	27	÷ 100,0	÷ 100,0	÷ 55,7
4 000	4 000	4 000	4 050	332	328	241	120	203	169	÷ 63,9	÷ 38,1	÷ 29,9
6 000	6 250	6 300	6 300	811	911	667	602	716	545	÷ 25,8	÷ 21,4	÷ 18,3
8 000	8 650	8 650	8 650	1 401	1 616	1 201	1 298	1 414	1 106	÷ 7,4	÷ 12,5	÷ 7,9
10 000	11 100	11 150	11 150	2 119	2 471	1 863	2 009	2 156	1 703	÷ 5,2	÷ 12,7	÷ 8,9
12 000	13 750	13 750	13 750	3 002	3 440	2 634	2 777	2 928	2 325	÷ 7,5	÷ 14,9	÷ 11,7
15 000	17 950	17 950	17 950	4 577	5 130	4 063	4 287	4 467	3 642	÷ 6,3	÷ 13,0	÷ 10,5
20 000	25 650	25 650	25 650	7 884	8 550	7 118	8 306	8 495	7 672	+ 5,4	÷ 0,6	+ 7,8
30 000	41 450	41 450	41 450	15 347	15 849	13 672	16 996	17 186	16 361	+ 10,7	+ 8,4	+ 19,7
50 000	74 400	74 400	74 400	31 934	31 709	28 081	36 340	36 530	35 705	+ 13,8	+ 15,2	+ 27,2
100 000	161 050	161 050	161 050	78 594	75 644	68 387	91 381	91 570	90 747	+ 16,3	+ 21,1	+ 32,7
200 000	345 550	345 550	345 550	185 594	174 694	160 080	211 306	211 496	210 671	+ 13,9	+ 21,1	+ 31,6
500 000	934 250	934 250	934 250	553 044	507 044	470 759	593 961	594 150	593 326	+ 7,4	+ 17,2	+ 26,0
1 000 000	1 945 250	1 945 250	1 945 250	1 207 794	1 090 794	1 018 124	1 251 111	1 251 300	1 250 476	+ 3,6	+ 14,7	+ 22,8

Tabel 6.

B. Enlige.

Skattepligtige indkomst				Samlet skat						Skatteforhøjelse eller ned-sættelse i pct. af gældende skat i		
if. gdl. regler	if. forslag i			if. gældende regler			if. forslag			København	Provinsbyer	Landkom.
	København	Provinsbyer	Landkom.	København	Provinsbyer	Landkom.	København	Provinsbyer	Landkom.			
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	pct.	pct.	pct.
2 000	2 000	2 000	2 000	92	118	93	60	101	82	÷ 34,8	÷ 14,4	÷ 11,8
4 000	4 150	4 150	4 200	476	591	409	598	654	523	+ 25,6	+ 10,7	+ 27,9
6 000	6 500	6 500	6 500	1 037	1 265	902	1 280	1 353	1 073	+ 23,4	+ 7,0	+ 19,0
8 000	8 850	8 850	8 850	1 626	1 988	1 437	1 961	2 050	1 634	+ 20,6	+ 3,1	+ 13,8
10 000	11 300	11 300	11 350	2 316	2 785	2 072	2 672	2 778	2 231	+ 15,4	÷ 0,3	+ 7,7
12 000	13 850	13 850	13 850	3 118	3 624	2 760	3 411	3 535	2 829	+ 9,4	÷ 2,5	+ 2,5
15 000	18 100	18 100	18 100	4 710	5 293	4 204	4 965	5 115	4 239	+ 5,4	÷ 3,4	+ 0,8
20 000	25 750	25 750	25 750	8 012	8 697	7 256	8 981	9 131	8 255	+ 12,1	+ 5,0	+ 13,8
30 000	41 650	41 650	41 650	15 535	16 037	13 875	17 726	17 877	17 000	+ 14,1	+ 11,5	+ 22,5
50 000	74 750	74 750	74 750	32 282	32 057	28 454	37 169	37 319	36 443	+ 15,1	+ 16,2	+ 28,1
100 000	161 800	161 800	161 800	79 342	76 392	69 186	92 490	92 640	91 765	+ 16,6	+ 21,3	+ 32,6
200 000	347 200	347 200	347 200	187 242	176 342	161 930	213 000	213 151	212 274	+ 13,8	+ 20,9	+ 31,1
500 000	938 800	938 800	838 800	557 592	511 592	475 562	597 540	597 690	596 815	+ 7,2	+ 16,8	+ 25,5
1 000 000	1 954 800	1 954 800	1 954 800	1 217 342	1 100 342	1 028 300	1 257 940	1 258 090	1 257 215	+ 3,3	+ 14,3	+ 22,3

Tab. 7.

C. Ægtepar med 2 børn.

Skattepligtig indkomst				Samlet skat ÷ børnetilskud						Forhøjelser (+) og nedsættelser (÷) af skat ÷ børnetilskud udtrykt i pct. af skat ÷ børnetilskud if. gældende regler		
if. gdl. regler	if. forslag 1			if. gældende regler i			if. forslag i			København	Provinsbyer	Landkom.
	København	Provinsbyer	Landkom.	København	Provinsbyer	Landkom.	København	Provinsbyer	Landkom.			
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	pct.	pct.	pct.
2 000	2 000	2 000	2 000	÷ 364	÷ 323	÷ 266	÷ 660	÷ 600	÷ 513	÷ 81,3	÷ 85,7	÷ 93,6
4 000	4 000	4 000	4 000	÷ 210	÷ 185	÷ 161	÷ 540	÷ 397	÷ 375	÷ 157,1	÷ 114,6	÷ 132,9
6 000	6 100	6 150	6 150	167	280	205	÷ 101	72	÷ 32	÷ 160,5	÷ 74,3	÷ 115,6
8 000	8 450	8 450	8 500	751	961	695	580	755	531	÷ 22,8	÷ 21,4	÷ 25,0
10 000	10 850	10 900	10 900	1 382	1 730	1 251	1 276	1 482	1 104	÷ 7,7	÷ 14,3	÷ 11,8
12 000	12 400	13 450	13 500	2 265	2 724	2 117	2 016	2 240	1 726	÷ 11,0	÷ 17,8	÷ 18,5
15 000	17 450	17 500	17 550	3 671	4 280	3 421	3 407	3 667	2 928	÷ 7,2	÷ 14,3	÷ 14,4
20 000	24 900	24 950	25 050	6 985	7 718	6 490	7 232	7 510	6 802	+ 3,5	÷ 2,7	+ 4,8
30 000	40 700	40 750	40 850	14 355	14 996	13 011	15 925	16 201	15 492	+ 10,9	+ 8,0	+ 19,1
50 000	73 500	73 600	73 700	30 778	30 753	27 329	35 140	35 449	34 745	+ 14,2	+ 15,3	+ 27,1
100 000	160 100	160 200	160 350	77 369	74 627	67 583	90 105	90 420	89 751	+ 16,5	+ 21,2	+ 32,8
200 000	344 450	344 600	344 700	184 204	173 558	159 273	209 279	210 279	209 580	+ 14,0	+ 21,2	+ 31,6
500 000	932 950	933 100	933 250	551 341	505 705	469 675	592 456	592 804	592 075	+ 7,5	+ 17,2	+ 26,1
1 000 000	1 944 950	1 945 100	1 945 250	1 207 091	1 090 452	1 018 140	1 250 256	1 250 604	1 249 936	+ 3,6	+ 14,7	+ 22,8

Tabel 8.

**Beskatning af indkomststigninger i det første skatteår ifølge de for skatteåret 1954—55
gældende regler og ifølge forslag.**

Oversigten viser den stigning i indkomstskatterne, der som følge af en indtægtsforøgelse på 1 000 kr. fremkommer i det første skatteår, hvor den forøgede indkomst beskattes, når skatteyderens skattepligtige indkomst for det foregående år har udgjort de i kol. 1 og 2 anførte beløb. Skattestigningen er beregnet for ægtepar i København, der hverken har ret til hustrufradrag eller børnefradrag.

Skattepligtig indkomst		Skattestigning i pct. af indkomstforøgelse ifølge gældende regler							Skattestigning i pct. af indkomstforøgelse ifølge forslag						
Følge gældende regler	Følge forslag	Ordinær stats-skat	Værne-skat	Tillægs-ind-komst-skat	Fælles-komm. ind-komstsk.	Statsskat m. v. ialt (3+4+5+6)	Kom-muneskat	Til-sammen (7+8)	Alm. statsskat	Tillægs-skat til staten	Statsskat ialt (10+11)	Alm. kom-muneskat	Kom-munal tillægsskat	Kom-muneskat ialt (13+14)	Til-sammen (12+15)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
kr.	kr.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.
2 000	2 000	—	—	—	—	—	11,3	11,3	—	—	—	—	—	—	—
4 000	4 000	7,9	—	—	1,0	8,9	11,3	20,2	—	—	—	12,0	—	12,0	12,0
6 000	6 250	15,0	—	—	3,0	18,0	11,3	29,3	17,0	—	17,0	12,0	—	12,0	29,0
8 000	8 650	16,3	1,8	—	5,0	23,1	11,3	34,4	17,0	—	17,0	12,0	—	12,0	29,0
10 000	11 100	19,1	5,7	—	5,0	29,8	12,5	42,3	17,0	—	17,0	12,0	—	12,0	29,0
12 000	13 750	25,0	10,0	—	5,0	40,0	12,5	52,5	17,0	—	17,0	12,0	—	12,0	29,0
15 000	17 950	30,0	10,0	3,0	5,0	48,0	12,5	60,5	17,0	15,0	32,0	12,0	—	12,0	44,0
20 000	25 650	36,0	12,0	3,6	5,0	56,6	16,4	73,0	17,0	25,0	42,0	12,0	1,0	13,0	55,0
30 000	41 450	39,0	12,0	3,9	5,6	60,5	16,4	76,9	17,0	25,0	42,0	12,0	1,0	13,0	55,0
50 000	74 400	44,0	15,0	4,4	6,4	69,8	20,0	89,8	17,0	30,0	47,0	12,0	1,0	13,0	60,0
100 000	161 050	53,0	19,0	5,3	7,2	84,5	22,5	107,0	17,0	35,0	52,0	12,0	1,0	13,0	65,0
200 000	345 550	57,0	19,0	5,7	8,1	89,8	25,0	114,8	17,0	35,0	52,0	12,0	1,0	13,0	65,0
500 000	934 250	62,0	25,0	6,2	9,0	102,2	28,8	131,0	17,0	35,0	52,0	12,0	1,0	13,0	65,0
1 000 000	1 945 250	62,0	25,0	6,2	9,0	102,2	31,3	133,5	17,0	35,0	52,0	12,0	1,0	13,0	65,0